

Ave Maria

Nabožni list za slovenske izseljence v Ameriki

Letnik
39

JANUAR
1947

AVE MARIA

December, 1946

Lemont, Illinois

Letnik 39

Izdajajo

Slovenski frančiškani
v Ameriki

AVE MARIA
P. O. B. 608
Lemont, Illinois

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Upravnik:

P. CIRIL ŠIRCELJ, O. F. M.

Urednik:

P. MARTIN STEPANIČ, O.F.M.

Printed by

SERVICE PRINTERS
304-306 Canal Street
Lemont, Ill.

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Praznik Marijine zaroke. — P. Kazimir, O. F. M.	3
Lilija iz raja. — P. Kazimir, O.F.M.....	4
Pot k Bogu	9
V podzemeljskem Rimu. — Dr. M. Opeka..	13
Križem kraljestva križa. — P. Martin, O. F. M.	18
S križem in sidrom. Zgodba Friderika Baraga ob Gornjem Jezeru.....	20
Škof Rožman je pridigal	23
Lemontski odmevi	26
Kramljanje na zapečku	29

Published monthly, except October when published semi-monthly, by the Slovene Franciscan Fathers, P. O. B. 608, Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 per year. Subscriptions are payable in advance. Entered as a second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

PO 4209/1966

EVANGELJSKI PRIZORI

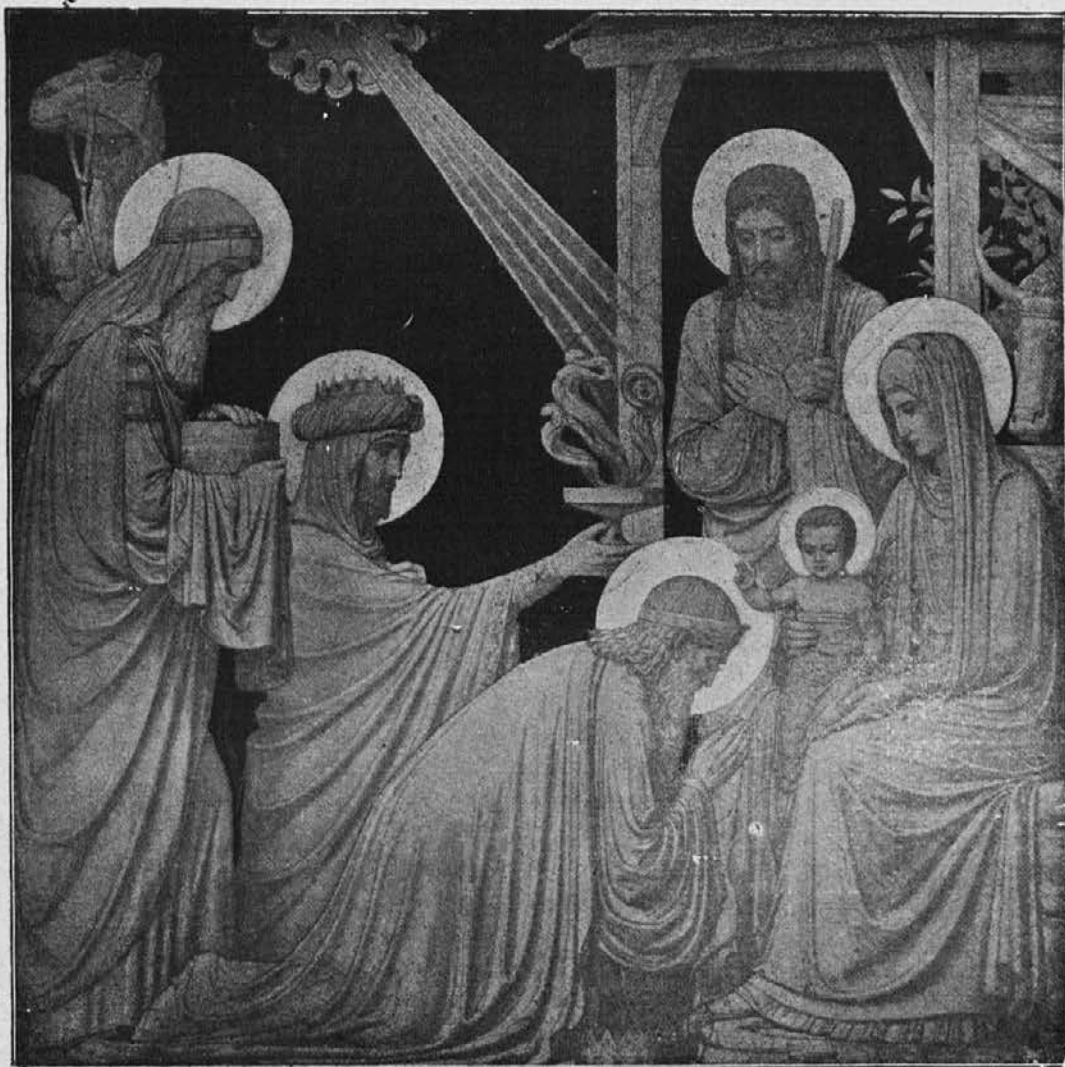
Naslikal Sonino

GOTOVO bi rad vsak kristjan kaj bolj natančnega poizvedel o Jezusovi mladosti in o življenju svete družine v Nazaretu. Bi nas jako razveselilo, ako bi kaj slišali iz Jezusovega otročjega življenja. Radi bi poznali hišico, kjer je Jezus stanoval s svojo materjo Marijo in s svojim skrbnim rednikom sv. Jožefom. Radi bi ga videli, kako je živel, kako je opravljal svoje vsakdanje službe, kako se je igral in veselil, kako je molil z Marijo in Jožefom.

Toda evangelij nam ničesar ne pove o tem, marveč molči o vsem, kar se je zgodilo v Nazaretu po povratku iz Egipta. Samo pravi prav na kratko: "Dete je rastlo in postajalo krepko, polno modrosti, in božja milost je bila v njem."

Telo Jezusovo se je vedno popolnejše razvijalo, ker je bilo pravo človeško telo; njegova duša pa ni potrebovala nobenega razvoja, nobenega poduka, nobene vzgoje. V božji osebi, s katero je bila združena, je lahko duša gledala vse, spoznavala vse. Um je bil poln modrosti, volja pa polna milosti, navdana z vsemi krepostmi. Po svoji človeški naravi ni Jezus kazal vse globine svoje božje popolnosti. Nič izvanrednega si ni želel v svojih otročjih letih. Bil je ljubeznjiv, čudovit otrok, toda otročji dobi primeren. Samo včasih je zablisnil iz njega božji značaj.

Hišica, v kateri je prebivala sveta družina, gotovo ni bila veliko različna od hišic, ki se še danes nahajajo na Jutrovem pri revnejših rodbinah. Na štiri ogle s spletenimi stenami, zadelanimi z belo ilovico, in z ravno streho stoje še sedanje arabske in judovske hišice. Blizu svoje hiše pa ima rokodelec svojo delavnico. Verjetno je, da ni bilo v rodbini, kjer je bil gospodar sv. Jožef, nič drugače. Za dom je skrbela Marija, on je pa delal v svoji bližnji delavnici. Božji deček jima je bil v najsvetejše veselje in v pomoč, kolikor so mu dopuščala mlada leta. V vzajemni ljubezni so opravljali svoja časna dela, skupaj so molili in častili Boga in ob sobotah hodili v sinagogo, poslušat sveto pismo.

OB PRAZNIKU SVETIH TREH KRALJEV

(Iz Podzemlja)

Glejte, glejte, kaj je to,
kaj so to za eni možje,
ti niso iz naše dežele!

Tri kralji po cesti jezdijo,
ta prvi jezdi narnaprej,
ker za cesto najbolj ve.
Ta drugi jezdi zad za njim,
se lepo pogovarja ž njim.

Ko pred štalco pridejo,
doli pokleknejo
in Jezusu darujejo
miru, kadila in zlata.

Vstani, vstani, mežnar mlad,
vzami v roko ključek zlat,
da boš odpiral cerkvico:
Marija nese Jezusa.

— Janko Barle

PRAZNIK MARIJINE ZAROKE

(23. januarij)

OG Sin se je hotel roditi, sicer od prečiste Device, vendar pa v družini.

Zato je božja Previdnost uredila, da se je njegova božja Mati Marija poročila s svetim možem sv.

Jožefom in sta tako ustanovila sveto Nazareško družinico, v kateri je Bog Sin preživel svoja mlada leta.

Jasno je, zakaj je Bog tako hotel: da bi božji Zveličar posvetil oba fundamenta, na katerih je ustanovljena cela človeška družba in njen red; zakon in družina. Zakon in družina nista človeški ustanovi. Bog ju je ustanovil. Za enega Adama je ustvaril samo eno Evo in obratno. Takoj, ko ju je ustvaril, ju je tudi poročil in ustanovil zakon. Nato jima je ukazal: "Rastita in množita se!" S tem je ustanovil družino.

Zakon Marijin, Matere Boga Sina, in sv. Jožefa, naj je za vedno svetel ideal, ki naj sveti človeškemu rodu vse čase, da po njem ureja svoj zakon; njuno družinsko življenje naj je enako ideal, kako naj si ureja svoje družinsko življenje.

To je veliki in vzvišeni pomen in namen praznika Marijine zaroke vsako leto. O, da bi ga človeški rod razumel!

*

Ker je zakon božja ustanova, ga človek nikdar in nikoli ne bo mogel predrugačiti ali zavreči. Če bi pa kedaj to poskusil, bo samo samega sebe vničil. To dokazuje že samo dejstvo, kako se človek rodi. Kot nebogljen otrok.

MORA imeti mater, da ga neguje, ker drugače mora poginiti. Potrebuje očeta, da mu preskrbi vsega potrebnega za življenje. Potrebuje staršev, da ga dolga leta vzgajata in pripravljata na njegovo nalogo življenja. Pa spremenite ta način rojstva človekovega, če morete!

*

Kakor strašni orkan visoko morje ob nevihti, tako je zagrabilo celo človeštvo strašno zlo — razporoke. Danes trdijo, da se od vsakih treh sklenjenih porok ena razruši v razporoki.

In posledice? Jih hočete videti?

Poglejte toliko vničenih življenj mladih prevaranih žena, prevaranih mož!

Poglejte kako se polnijo sirotišnice s sirotami pri živih starših, ki nikdar ne bodo poznale topline lepega in srečnega družinskega življenja!

Poglejte, kako se polnijo ječe z osem, devet, desetletnimi zločinci: morilci, tatovi, roparji.

Iz vsega tega pa poglejte toliko nezadovolnosti, gorja, umorov, pobojev i. dr. vsega strašnega po svetu, med nami.

More iti dolgo tako naprej? Bo človeška družba vzdržala ta strašni orkan? Ne, ni mogoče! Ali se bo zlo hitro omejilo, ali se bo svet kmalu nazaj zavedel svetosti in nerazdružljivosti zakona, kot kakoršnega ga je ustvaril Stvarnik človeštva sam, ali pa mora priti samo — strašen pogin.

In ko bi se godilo to samo med pagani in nekrstjani, ki ne poznajo Boga in ne vedo o božanski ustanovi zakona. Najhujše zlo je to, da ta strašni orkan

hudega zajema vedno globje tudi v krščanske zakone, da, celo v katoliške.

V cerkev sta se prišla poročiti. S tem sta priznala Boga Stvarnika in tudi njegovo uredbo zakona. Kot takega ga sklepata. Pa . . . ?

Še največje zlo pa je, da kot kuga zajeda v vedno širše, tudi katoliške plasti, zavest: "Kaj pa je razporoka? Nič! Nekaj vsakdanjega!" To pa ravno pome-

nja, da se rušijo fundamenti človeške družbe, da se bliža — pogin.

O, sveta Mati Marija, sveti Jožef, prosita za nesrečno človeštvo, prosita za katoliške zakone in katoliške družine! "Rešita nas, poginjamo!"

S to gorečo prošnjo in molitvijo praznujmo praznik Zaroke Marijine in sv. Jožefa. Naredimo to vsi, ker bomo vsi trpeli, če pride pogin.

P. Kazimir, O.F.M.

LILIJAJA IZ RAJA

8. K Sinu v trpljenju.

V GLOBOKO bolečino zavita je sedela Marija med temi pogovori in jih poslušala, in — trpela. Gotovo ji je morala biti vsaka njih beseda kot kapljica hladilnega balzama tolažbe, ko je videla iz njih zvesto ljubezen in nežno skrb teh dobrih duš za njenega Sina, kako jim je hudo za ljubljenega Učenika in kako ga žele rešiti! Toda bili so pa za njo prevelika muka, da bi ji te kapljice tolažbe mogle zmanjšati njeno trpljenje. Bili so za njo prestrašna muka duše. Vsaka njih beseda je bila za njo kot udarec s kladivom. Vedela je za vse, kar se bo danes zgodilo z njenim Sinom Jezusom. Zato je vsaki trenutek njena duša prešla vse te strašne dogodke in jih s Sinom trpela v vsej njih strahoti in grozoti, kakor jih bo, ko se bodo v resnici godili.

Vedela je tudi, da se mora vse to zgoditi, kakor je odločil od vekomaj Bog Oče, in je njen Sin prišel na svet ravno

za to, da trpi in umrje za odrešenje sveta. Kot soodrešenica mora iti tudi ona skozi to strašno veliko delo odrešenja in mora s Sinom trpeti in preiti z njim skozi vse to trpljenje, Sin na telesu, ona na duši. Zato je vedela, da so vsi načrti, ki jih te zveste duše tako skrbno razmišljajo za njegovo rešitev, zastonj. Človeški nesrečni greh stoji med Bogom in človekom kot strašna skala, ki ju loči. In to skalo hoče odstraniti njen Sin Jezus, da se bo človeška duša lahko zopet združila s svojim Bogom in mu postala nazaj ljubljeni otrok božji. Greh je bil, ki je zaklenil človeški duši vrata večnega zveličanja v nebesu, za katera je bil ustvarjen. Križ Kristusov naj jih danes odpre.

Neprestano so jo zalivale solze. Pogosto ji je ušel globok vzdih iz srca, ko je bolečina priklopela do vrhunca. Njena duša je bila pa pri Bogu Očetu in mu darovala svoje trpljenje za odrešenje nesrečnega človeka. Sinovo trpljenje na telesu in njeno na duši naj je samo

eno trpljenje, samo ena velika žrtev za človeštvo.

Mati, bodi tisočkrat zahvaljena in češćena! Nesrečni moj greh, kaj si storil? Mati, prosi tudi za me, da se me Jezus usmili in mi ga odpusti. S teboj trpim in jokam v globokem sočutju. Izprosi mi kesanje, zlasti pa ljubezni spokorne tvoje prijateljice Magdalene do Jezusa.

“Sedaj je pa čas, da hitimo v mesto!” pravi slednjič Lazar. “Poskusiti moramo vse, da rešimo Jezusa iz rok njegovih sovražnikov! Gotovo se že po celem mestu govori o tem, kaj se je zgodilo z njim po noči.”

“Gotovo vse to ni moglo ostati skrito ljudstvu,” misli Andrej. “Pred jutranjo slavnostno službo ob šestih se je gotovo zbrala velika množica v templju, in se je tam med njimi raznesla ta strašna vest.”

“Danes si vendar ne bodo upali onečastiti tako velikega dne, glavnega praznika, z javno obsodbo in umoritvijo Jezusa,” misli Jakob.

“Saj se bodo bali ljudstva. Lahko nastanejo homatije v mestu. In to na toliki praznik!” pravi Andrej. “Javno mnenje je na njegovi strani. To se je jasno pokazalo preteklo nedeljo. Jaz mislim, da hočejo samo ostrašiti Jezusa, da ne bi več učil, in ljudstvo, da bi ne šlo za njim.”

“Ne, Andrej, ti jih ne poznaš,” pravi Lazar zaskrbljeno. “Njih sovraštvo do Jezusa je toliko, da se ne bodo strašili ničesar, da ga vničijo.”

“Lazar ima prav!”, reče Mark. “Videl in slišal sem, kaj se je govorilo v zbornici pri Ani, v kajfovi palači. Iz vsega sem razvidel jasno, da so odločeni, da ga vničijo in umore, pa naj jih stane, kolikor hoče. Kar divjali so so-

vraštva. Tudi sem videl, kako imajo organizirano veliko hujskanje ljudstva proti njemu, kako imajo najetih in izvežbanih celo kardelo prič, ki so dobro poučene, kako morajo govoriti, da bodo pred ljudstvom opravičili njegovo obsodbo k smrti, posebno pa Pilata prisilili, da potrdi njihovo obsodbo k smrti.”

“Vendar, kolikor jaz vem, je zakon, da se nikogar ne sme isti dan usmrtiti, ko se ga obsodi na smrt. Tako bi bil po tem zakonu Jezus varen, vsaj za danes!” misli Jakob.

“To je že res!”, pravi Lazar. “Toda ali ga niso prav za to že obsodili ponoči, da bi obšli ta zakon? Jaz se pa ravno bojim, da ga hočejo na vsaki način še danes tudi umoriti.”

“Dvomim, da bi si to upali vspricho toliko tujcev v Jeruzalemu, med katerimi je veliko njegovih pristašev!” ugovarja Jakob.

“Pa še nekaj je, česar se jaz bojim,” pravi Lazar resno in zaskrbljeno. “Ve-

In memoriam

V Rimu,

dne 1. dec., 1946,

je bil poklican v večnost

**MOST REV. VALENTINE
SCHAAF, O.F.M.,**

general frančiškanskega reda.

✠

Molitev

**O Bog, ki si svojega služabnika Val-
entina, brata našega, povišal v du-
hovniško čast, daj da bo na vse veke
prištet izvoljenim duhovnikom v nebesih.
Po Kristusu.. Gospodu našem.
Amen.**

mo, da imajo rimski oblastniki v Jeruzalemu navado ravno za praznike predstaviti ljudstvu največje zločince, ki so obsojeni na smrt. Tistega, za katerega ljudstvo prosi, izpušče, ostale pa ravno ob praznikih umore v strah ljudstva.”

Vsi vedo, da je to res, da ima Lazar prav in je njegov strah opravičen. Prestrašeni se spogledajo in preblede.

“Vendar jaz mislim, da so že tolikrat poskusili ga umoriti, pa do sedaj jim je vselej srečno ušel. Kako je bilo v Nazaretu, ko so ga hoteli vreči v prepad?” ugovarja Andrej.

“Tudi to je res. Toda sedaj je drugače,” pravi dalje Lazar. “Mogoče je, da bodo veliki duhovni ravno to rimsko navado izkoristili proti Jezusu. V kolikor vem, ima Pilat za danes pripravljene tri zločince, da jih tako predstavi ljudstvu. Pred meseci, kakor veste, so uprizorili v mestu ustajo in pobili več ljudi. To je neki Bar Abbas, in Gestas in Dimas. Tistega, za katerega izmed njih bo ljudstvo prosilo, bo izpustil, druga dva bo dal križati. Kaj, če Jezusovi sovražniki niso na to mislili in bodo skušali Jezusa pridružiti tem zločincem in doseči, da bo on četrti?”

“Res, prav to je mogoče!”, pravi Mark prestrašeno. “Sedaj razumem njih obravnavo pri Ani. Prav to nameravajo.”

“O, če pride pa do tega, potem je Jezus varen,” misli Andrej. “Vse ljudstvo je zanj in bo gotovo prosilo zanj. Pretekla nedelja je to jasno pokazala.”

“Ravno radi tega pa moramo hiteti v mesto, da pripravimo ljudstvo za ta slučaj,” pravi Lazar razburjeno. “Kar hitimo. Mi moški gremo naprej, ve, ženske, pa pridite za nami.”

“Kje se bomo pa dobili?” vprašuje Marta. “V mestu je danes zelo veliko

tujcev. Težko se bo najti.”

“Najbolje bo, kar v naši hiši v zgornji sobi, kjer je imel Jezus sinoči svojo večerjo z učenci,” nasvetuje Mark. “Naša hiša je tudi najbolj primerna za to. Tja bodo gotovo pribežali tudi ostali učenci, ako že niso tam.”

“To je dobro,” pravi Lazar. “Če ga bodo res že danes postavili pred Pilatov sodni stol, se to ne bo zgodilo pred sedmo uro. Preje jih ne bo sprejel. Bomo vsi v Markovi hiši ob pol sedmih.”

“Samo ti, uboga mati Marija, pa danes ne smeš v mesto!” zajoka Magdalena in se je oklene. Obe glasno ihtita.

“Da, prav ima sestra,” pravi Lazar. “Ti, Marija, danes ne smeš v mesto! Prehudo bi bilo to za te. Tam se bo marsikaj govorilo med ljudmi, kar bo tvojo bolečino samo povečevalo.” Solze ga zalijejo v sočutju do uboge matere Učenicove in mu zapro glas.

“Ne, ne, Mati, nikakor ne smeš danes v mesto!”, ji prigovarja Marta. “Ostani tukaj! In ti, sestra, ostani z njo, da ne bo sama in brez tolažbe.”

“Marija, prosim te, ne hodi v mesto danes!”, prosi Magdalena.

“Magdalena, pusti me,” ji pravi Marija jokaje. “Kako bi mogla mati pustiti Sina v trpljenju samega? brez tolažbe? Vse bo proti njemu, vse ga bo zaničevalo. Naj mu vsaj mati nese kapljico tolažbe. Ne! Kot mati tega ne morem! Z njim hočem trpeti.”

“Prosim te, Marija, ne hodi!” prosi še enkrat Lazar. “Sicer pa ne smemo izgubljati časa. Mi, moški odidimo takoj! Ve dve pa skušajte pregovoriti Marijo, da ostane tukaj. Mati, junaška bodi! Strašen dan bo to za te! Vendar upajmo, da ni še vse izgubljeno!”

Lazar in učenci odidejo hitro v mesto.

Moški gostje, ki so prenočevali v šotorih na vrtu, pridejo ravno mimo hiše na potu v mesto, ko stopijo Lazar in učenci iz hiše.

“Kaj se je zgodilo pri vas nocoj?” vprašuje eden izmed njih Lazarja. “Čuli smo ponoči ponovno glasno trkanje na vežna vrata hiše. Čuli smo tudi glasno govorjenje v hiši in tudi jok smo čuli. Predaleč smo bili od hiše, da bi mogli iz pogovorov razumeti, za kaj gre. Vendar smo takoj slutili, da se je moralo zgoditi nekaj žalostnega za vas.”

“Da, strašno!” pravi Lazar. “Jezusa so po noči vjeli in visoki naš zbor ga je obsodil na smrt.”

“Je to mogoče?” odgovore moški prestrašeni skoraj enoglasno.

“Vse vam bom povedal med potjo v mesto,” odgovori Lazar. “Toda sedaj moramo hiteti!”

Med potjo jim Lazar ob kratkem razloži, kaj se je zgodilo po noči in kaj misli, da bi se danes moglo narediti za Jezusovo rešitev. Naroča vsem, da naj vest o vsem tem širijo med znanci in prijatelji, ter naj jih povabijo, da gotovo vsi pridejo ob devetih pred Pilatovo palačo. Vsi so bili skrajno razburjeni in potrti. Kakor učenci, tako so tudi oni mislili in upali, da bo Jezus rešil narod rimske sužnosti in ustanovil novo Judovsko kraljestvo. Sedaj pa toliko razočaranje!

“Pustita me, da grem z vama v mesto!” govori Marija sestrama, ko so moški odšli.

“Ne, nikakor ne smeš!” zajoka Magdalena, ki je posebno bridko občutila vse te dogodke. Od kar se je zavedla svojega grešnega življenja, spoznala v Jezusu Boga samega, se kesala svojih grehov in našla ob njegovih nogah javno odpuščanje, je zagorelo njeno srce v

veliki in hvaležni ljubezni do Jezusa. Zato so ji dogodki noči padali na ljubeče srce kot pekoč ogenj, in se ni mogla potolažiti. Z ljubeznijo do Sina je šla pa njena ljubezen tudi do njegove matere. Kolikor bolj je čutila globino svojega bivšega padca, v toliki svetlejši in jasnejši luči je gledala svetost in čistost te svete božje duše in s toliko večjim spoštovanjem in čiščenjem do nje se je napolnjevala njena duša. Ko jo je zato sedaj gledala v njenem morju trpljenja, čutila je z njo s toliko večjo prisrčnostjo, da se kar ni mogla potolažiti. Vsaka Marijina solza jo je sklela kot ogenj. O, kaj bi dala, kaj bi žrtvovala, da bi jih mogla posušiti! Zato jo je pa tudi toliko skrbelo za njo, kako bo prenesla vse,

SVETI JOŽEF DOBI MARIJO

(Od Frama)

**Bog je zbral dvanajst mož
in vsi so noter v tempelj šli.
Vsaki eno šibo v roko vzeme
in jo v pravo roko dene,
in poslušajte ta glas:
Kateremu šiba razcvetela bo,
tisti bo dobil Marijo.**

**Sveti Jožef šibo v roko vzeme
in jo v pravo roko dene:
en lep cvet mu vun spusti.
Sveti Jožef je ja strah prestal,
de mu je Bog sinka dal.
On je htel čisto živeti,
si ni mogel razodeti,
zapustit je Marijo htel.**

**Bog mu je poslal angela,
da poduči svetega Jožefa:
'Sveti Jožef, nič ne maraj,
tega sina si gor zredi,
ta je od svetega Duha.'**

kar jo čaka v mestu, ako gre tja. Tu ji bo saj del teh bolečin prihranjen, ker ne bo sama videla in slišala vsega, kar se bo tam govorilo in godilo.

Toda vse prigovarjanje sester je bilo zastonj. Marija je bila odločena, da gre v mesto. Dobri sestri pač še nista razumeli, zakaj se vse to godi, da je vse to samo eno veliko delo odrešenja ne Židovskega naroda iz rimske sužnosti, temveč človeških duš iz sužnosti pekla. Še manj sta si mogli dobri duši predstavljati, da je ona, Mati Odrešenikova, soodrešenica, ki mora s Sinom skozi vse njegovo trpljenje in smrt — za človeštvo. Sestri sta razvideli, da je tu vsaka beseda zastonj in ji ne bosta ubranili.

Pesnik igre "Mater Dolorosa" opeva ta razgovor:

Mati, nikar v mesto!
 "Dovolj je, da si solzo
 izplakala pred mestom!
 A v mesto ne! Nikar!
 Ah, kaj je Judom mar,
 če v dušo meč bridkosti
 še tebi zasade!
 Ne hodi, mati, tjakaj!
 Na samem rajši plakaj!"

Pa Mati odgovarja:

"In vendar grem!
 Če vi za njim mi smete,
 zakaj da jaz ne smem?
 Saj On je moje dete
 in moje vse.
 Le zanj srce živi,
 le zanj mi mre."

Z neizmerno žalostjo sta sestri udali in jadikovali:

"Ah, to bo bridek pot,
 ko s trnjem ga je ostrim
 nasul Adamov rod!
 Kako bo duša tvoja

potrta vsa!
 Ne hodi tja!"

Magdalena glasno zaihti in se oklene Marije okrog vratu. Obe glasno jokati. Slednjič se ji ljubeznivo izvije in vse trije odidejo v mesto.

*

Oh, uboga moja Mati! V kako strašno morje bolečin srca greš! In vendar, kako junaška greš na njo! Kako srčno si odločena pretrpeti vse, vse, izpiti to morje bolečin do zadnje kapljice . . . tudi za me, tudi radi mene! Oh, da, tudi radi mene! Tudi zaradi mojega greha! Tudi moj greh leži na Jezusu. Tudi tvoja ljubezen do mene, nesrečnega grešnika je, da hitiš v to trpljenje. Tudi tvoja skrb za me, za moje zveličanje, za moje odpuščanje te žene na pot, da ne moreš ostati doma. Trpeti, trpeti tudi za me! Mati, kako si dobra! Kako me peče moj greh! Kako me žgo tvoje solze, ki jih točiš tudi radi mene. Kako me žge ta tvoja ljubezen do mene! Kako me boli moj greh — radi teh tvojih solza, teh tvojih bolečin! O Mati, ljubim te! Ave Maria!

P. Kazimir, O.F.M.

HOJA ZA KRISTUSOM

Kristusov nauk presega vse nauke svetnikov, in kdor bi imel Kristusovega duha, našel bi v tem nauku skrito nebeško jed. Ali zgodi se, da mnogi pogostoma poslušajo evangelij, pa vendar občutijo po njem le malo hrepenenja, zato ker nimajo duha Kristusovega.

Kdor pa hoče popolno in prav umeti besede Kristusove, temu si je treba prizadevati, da vedno tako živi, kakor je živel Kristus.

POT K BOGU

ZA TEŽKE URE ŽIVLJENJA

Spisal sv. Alfonz Ligvorsi — Prevedel p. Miršek

9. Človeško življenje je prazno in kratko.

1. Sveti David je dejal, da je sreča tega življenja kakor sanje tistega, ki se prebudi. "Kakor izginejo sanje, kadar se kdo prebudi" (Ps. 72:20). Vso veličino in slavo tega sveta bo gledal nesrečni posvetnjak ob uri smrti kakor sanje človeka, ko se prebudi iz spanja. Našel bo, da se bo sreča, ki si jo je pridobil, končala z njegovim spanjem. Zato je nekdo, ki se ni dal neumno previrati, zapisal na lobanjo mrtveca: "Tistemu, ki misli, se zdi vse neumnost." Tisti, ki misli, smatra vse stvari za nič. Da, tistemu, ki misli na smrt, se pokažejo vse dobrine tega sveta take, kakoršne so v resnici, ničvredne in minljive. Tak človek tudi ne more navezati svoje ljubezni na svet, ko pomisli, da bo v kratkem moral vse za vedno zapustiti.

Molitev

O moj Bog, kolikokrat sem preziral Tvojo milost za ničvredne dobrine tega sveta! Od zdaj dalje pa ne bom več mislil na drugo kot ljubiti Tebe in Ti služiti. Podpiraj me s svojo sveto milostjo.

2. "Je toraj tako, da se mora vsa svetna veličina in najvišja oblast takole končati?" je vzkliknil sv. Frančišek Borgija, ko je gledal mrtvo truplo cesarice Izabele, ki je umrla v cvetju svoje mladosti. Ko je premišljeval to, kar je videl, je sklenil se odpovedati svetu in se izročiti celega samo Bogu. "Od zdaj bom služil samo Gospodarju, ki me ne

bo pozabil," je dejal. Odrtgajmo se toraj od sedanjih dobrin, preden nas smrt odrta od njih. Kolika neumnost je toraj, se izpostaviti nevarnosti, izgubiti dušo radi kake navezanosti na ta ničvredni svet, od katerega se bomo morali itak ločiti. Kmalu namreč nam bo rekel služabnik božji: "Odpotuj, duša krščanska, iz tega sveta!"

Molitev

O moj Jezus, zakaj Te nisem vedno ljubil? Koliko žaljenj sem zagrešil proti Tebi! Nauči me, kako popraviti svoje neredno življenje, ker imam resno voljo, delati samo to, kar je Tebi všeč! Sprejmi mojo ljubezen, sprejmi moje kesanje, s katerim ljubim Tebe bolj kot samega sebe in hrepenim samo po Tvoji milosti in po Tvojem usmiljenju!

3. Premisli, da ne moreš za vedno ostati na tem svetu. Neki dan boš moral zapustiti deželo, v kateri živiš. Neki dan boš moral iz hiše, v kateri stanuješ, da se vanjo nikdar več ne vrneš. Misli, da so mnogi stanovali v isti sobi, v kateri ti sedaj stanuješ, spali v isti postelji, v kateri ti sedaj navadno spiš, pa kje so danes? Odšli so v večnost. Prav isto čaka tebe.

Molitev

O daj mi, o Bog, da se zavem krivice, ki sem jo zakrivil, da sem se obrnil od Tebe, moje najvišje Dobro, in daj mi, da bom obžaloval svojo nevhaležnost, kolikor največ morem. O, da bi bil raje prej umrl, kakor da sem Te žalil! Ne do-

voli, da bi še nadalje živel nevhvaležen za ljubezen, ki si mi jo izkazoval! Moj dragi Zveličar, ljubim Te nad vse in Te želim ljubiti vse svoje preostale dni življenja, kolikor bom največ mogel. Pokrepi mojo slabost s svojo milostjo!

In Ti, Marija, božja Mati, prosi za me!

10. Grešnik z grehom zaničuje Boga

1. Bog sam pravi, da ga grešnik zaničuje in se nad tem pritožuje z besedami: "Otroke sem si vzredil in povišal,

oni so me pa zaničevali" (Iza. 1:2). Izredil sem si svoje otroke, ohranil in hranil sem jih, pa so me z grdo nevhvaležnostjo zaničevali. Toda kdo je ta Bog, ki ga ljudje tako zaničujejo? Stvarnik je nebes in zemlje. Najvišje Dobro je, pred katerim so ljudje in angeli samo kakor kaplje v vodi ali zrno prahu. "Kakor kaplja na vedru, . . . kakor droben prah" (Iza. 11:15). Skratka, vse stvari, pa naj so še večje, so kakor nič pred njim. "Vsi narodi so pred njim, kakor bi

"Vstani, vzemi dete in njegovo mater in beži v Egipt, in bodi tam, dokler ti ne porečem; Herod bo namreč dete iskal, da bi ga pogubil."
(Mat. 7:13)

jih ne bilo, kakor nič so in kot prazna reč mu veljajo" (Iza. 11:17).

Molitev

Poglej me, o Bog, predrznega grešnika, ki se je drznil prezirati Tvoje veličanstvo. Toda Ti si neskončno Veličanstvo, pa si tudi neskončno Usmiljenje. Ljubim Te, o Gospod, in ker Te ljubim, obžalujem, da sem Te žalil. Imej usmiljenje z menoj!

2. In, o Bog, kdo sem jaz, ki sem Te preziral? Reven črvič, ki nima ničesar, razven kar si mu ti dal v svoji neskončni dobroti. Ti si mi dal mojo dušo, moje telo, rabo razuma, in brezšteviline druge dobrote tega sveta. Toda jaz jih nisem rabil za nič drugega, kakor da sem žalil Tebe, svojega Dobrotnika. Da, še več! V tem, ko si mi ohranjal moje življenje, da bi ne padel v pekel, kakor sem si zaslužil, sem zlorabljal Tvojo dobroto in Tvojo prizanesljivost.

Molitev

O moj Zveličar, kako si mogel imeti z menoj toliko potrpežljivosti? Ničvreden, kakor sem, koliko noči sem prespal v Tvoji nemilosti! Pa nisi hotel, da bi se pogubil. Zaupam, o moj Jezus, v Tvoje presveto trpljenje, da mi boš pomagal, da spremenim svoje življenje. Naj ne bo na meni izgubljena Tvoja presveta Kri, ki si jo s tolikimi mukami pretil za moje zveličanje.

3. Toda, o Bog, kaj sem storil? Ti si pokazal toliko skrb za mojo dušo, da si za njeno zveličanje pretil svojo Kri. Jaz sem bil pa tako hudoben, da sem pustil, da bi se pogubila za prazen nič, za brezpomembno stvar, za divjo strast, za ničvredno ugodje, za prezir milosti in ljubezni. O, ko bi me vera ne zagotavljala, da si obljubil, da boš odpustil tistim,

ki se bodo kesali, ne bi si sedaj upal prositi Te tvojega odpuščanja.

Molitev

O moj Zveličar! Poljubljam Tvoje rane in Te prosim, odpusti krivice, ki sem jih storil proti Tebi! Ti si rekel, da boš grešniku odpustil vso nevhvaležnost, ako se spokori. Nad vse obžalujem, da sem Te zaničeval, moje najvišje Dobro. Hiti mi odpustiti, kakor si obljubil. Daj, da se takoj spravim s Teboj. Ljubim Te sedaj bolj kot samega sebe. Naj si nikdar več ne nakopljem Tvojega neprijateljstva.

O Marija, pribežališče grešnikov, pridi na pomoč meni revnemu grešniku, ki Te prosi pomoči.

11. Bolečina izgube

1. Največja bolečina v peklu ni ogenj, ni tema, niti drugo telesno trpljenje te strašne ječe obupa, temveč je bolečina izgube, namreč izgube Boga, ki je že sama na sebi peklo. Duša je bila ustvarjena, da bi bila za vedno združena z Bogom in da bi uživala gledanje blaženosti njegovega obličja. Bog je njen končni cilj, njena edina dobrina, tako da je vse druge dobrine nebes in zemlje brez Boga ne morejo narediti srečne. Zato ako bi pogubljena duša v peklu mogla imeti in ljubiti Boga, bi pekel z vsem svojim trpljenjem ne bil pekel. Toda najhujša kazen v peklu bo ravno ta, da nas bo naredila nepojmljivo nesrečne za vedno ravno v tem, da bomo izgubili Boga za celo večnost, brez vsakega upanja, ga še kdaj videti in ljubiti.

Molitev

Jezus, moj Zveličar, radi mene pribit na križ, Ti si moje upanje. O, da bi bil raje umrl, kakor sem Te pa žalil!

2. Duša, ustvarjena za Boga, ima v svoji naravi teženje po združenju z najvišjim svojim Dobrim, s svojim Bogom. Toda združeno s telesom, ko se uda hudobiji, jo čutna mamila tako dražijo in tako zaslepe, da izgubi pogled na Boga. Boga tako malo pozna, da si prav nič ne želi združiti se z Bogom. Ločena pa od telesa in od teh čutnih mamil, bo nazaj spoznala, da je Bog njena najvišja dobrina, ki jo edina more osrečiti. Zato bo takoj, ko se bo ločila odtod, začutila v sebi največje stremljenje po združenju z Bogom. Ako bo toraj zapustila ta svet kot sovražnica božja, jo grehi ne bodo samo držali proč od Boga, temveč jo bodo vlekli kakor na verigi v pekel, da bo tam za vekomaj ločena in proč od Boga. Hudobna duša bo v tem večnem brezdnju vedela za neskončno lepoto Boga, toda ne bo ga mogla videti. Vedela bo, kako ljubeznjiv je Bog, pa ga ne bo mogla ljubiti. Njeni grehi jo bodo silili, da ga sovraži. In to bo njeno peklenško peklo, zavest, da sovraži Boga, ki je neskončno dober. Želela bo, da bi ga mogla uničiti, ker jo sovraži, in uničiti sebe, ker je sovražena od Boga. In to bo delo nesrečne duše celo večnost.

M o l i t e v

Imej, o Gospod, usmiljenje z menoj!

3. Te muke bo neizmerno povečeval spomin na božje milosti, katere je prejela in na ljubezen, ki ji jo je izkazoval v času življenja. Posebno se bo spominjala ljubezni Jezusa Kristusa, da je za njo prelil svojo kri in za njeno zveličanje dal svoje življenje. Pa je nehvaležnica privolila v izgubo Boga zato, da se ni bilo treba odpovedati svojim

lastnim nasladam. Videla bo, da ji ni ostalo tudi nobeno upanje, da bi ga še kdaj nazaj dobila.

M o l i t e v

O moj Bog, ko bi bil že v peklu, ne bi imel več možnosti, Te še kdaj ljubiti, niti svojih grehov bi ne mogel več obžalovati. Ker se pa sedaj še morem spokoriti in Te ljubiti, se iz celega srca kesam, da sem Te žalil in Te ljubim nad vse. Daj mi, da mi bo vedno v spominu ta pekel, ki sem si ga zaslužil, da Te bom ljubil z vedno večjo gorečnostjo.

O Marija, pribežališče grešnikov, ne zapusti me!

SVETA NEŽA

(Mozaik v cerkvi sv. Neže v Rimu.)

V PODZEMELJSKEM RIMU

(Konec)

Po svetem opraviilu, čigar svečanost je veljala prazniku katedre sv. Petra — po starem sporočilu je bil nekoč tu škofovski sedež prvega poglavarja Cerkev — je imel profesor Maruchi, sloviti učnjak v katakombski znanosti, daljše predavanje o tem cemeteriju. Predavanja samega nisem dosti razumel, ker je bila moja laščina, čeprav sem se že na gimnaziji nekaj seznanjal z njo, še zelo skromna; pač pa sem mogel nekoliko slediti razkazovanju in razlaganju grobnih napisov in stenskih slik.

Nápisi in slikarije v katakombah so me pozneje, ko sem obiskoval še druge cemeterije, zlasti najslavnejše, Kalistove katakombe, zanimali posebno s teološkega in zlasti verskoobrambnega stališča. Nápisi in slike v katakombah so izraz vere in nauka prve Cerkev, in neprecenljiva je za nas zavest, da katoliški kristjani verujemo danes prav to kar so verovali kristjani prvih časov, da Cerkev dvajsetega stoletja uči taisto, kar je učila od svojega začetka. Sicer so slike v katakombah izvečine simbolične, to se pravi, da so verske resnice na njih zavite v podobe, znake in znamenja; toda te podobe, znaki in znamenja, ki so poganom krščanske skrivnosti prikrivali, da jih niso sramotili — so bili v veri poučenim kristjanom popolnoma jasni in očiti. — Kakor katoliški kristjan od danes, tako je veroval kristjan katakomb v enega Boga v treh osebah. Na rakvah iz 4. stoletja so tri božje osebe uprizorjene v človeški podobi tako, da so si poteze na obrazih in tudi vse druge zunanosti karmoč slične in enake. Od posameznih treh božjih oseb je Bog

Oče upodobljen kot Vsemogočnost pod simbolom močne roke, ki sega izza oblakov, Bog Sveti Duh z znanim simbolom goloba, Bog Sin, učlovečena druga božja oseba, pa v najrazličnejših slikah, simboličnih in nesimboličnih. Od simboličnih slik je najprisrčnejša ona Dobrega pastirja s pastirsko palico ali piščalko ali največkrat z izgubljeno ovco na rami, kar lepo predočuje Kristusa-Odrešenika, ki je prišel iskal in otet, kar je bilo izgubljenega. Najbolj skrivnostno pa je izražena vera v Sina božjega Jezusa Krista-Odrešenika s simbolom ribe, ki ga vidimo vsepovsod v katakombah. Ribo je katakombski slikar naslikal ovito okrog ražnja, kar pomeni, da je Kristus šel za nas skozi ogenj trpljenja in smrti; naslikal jo je poleg sidra, s čemer je rečeno, da je Kristus naše upanje; poleg goloba z oljkovo vejico, kar izraža, da je Kristus naš mir. Najvažnejša pa je uprizoritev ribe poleg kruhov, kar pomeni Kristusa pod podobo kruha, t. j. najsvetejši zakrament. — Kakor v troedinega Boga in Kristusa-Odrešenika, so prvi kristjani verovali v njegovo vidno Cerkev z vidnim poglavarjem, vidnimi namestniki in učniki. Kaj drugega naj pomenijo slike Kristusa med apostoli, kjer zavzemata odlični mesti sv. Peter, poglavar Cerkev, in sv. Pavel, apostol narodov? Tudi v takozvanih "orantah", t. j. mladostnih ženskih postavah v dolgem oblačilu in s kopreno ali včasih z diademom na glavi, zamaknjenih v molitev ob razprostrtih rokah in obrazom proti nebu obrnjenim, gledamo po pravici neomadeževano nevesto Kristusovo — sv. Cerkev. Zlasti pa nam predstavlja vero v edinozveličavno Cerkev katakombska slika Noeta v ladji. Saj po besedah sv. Ciprijana prav tako ni za človeka zveličanja

zunaj Cerkve, kakor ni bilo rešenja iz potopa zunaj Noetove ladje. — Tudi za vero v skoro vse zakramente, ki jih deli Cerkev v naše zveličanje, imamo v katakombah kaj jasne priče. Tako za sveti krst podobo Mozesa, ki izvablja vodo iz skale; za sv. birmo napise, kakor n. pr. na grobu dveh zakoncev: "Mašnik božji ju je krstil in mazilil"; za sv. Rešnje Telo — smo že čuli — ribo s kruhom; za sv. pokoro mrtvoudnega, ki nese svojo posteljo, potem ko ga je Jezus ozdravil in mu dejal: "Zaupaj, sin, odpuščen so ti tvoji grehi" . . . — Neštetokrat in čudovito lepo je v katakombah izražena vera v posmrtno življenje in nebeško blaženost. V tem ko so pogani imeli življenje samo za čas uživanja in smrt za odhod v podzemlje, v kraljestvo teme

(kakor to povedo poganski grobni napisi, n. pr.: "Thalusa, zaprta v grobu, je oropana luči" . . . "Tukaj leži v temi" . . . itd.) — je pa kristjanom vsekdar življenje doba preizkušnje, a smrt vrata k miru in luči, k božji svetlobi. Zato bremo zmerom in zmerom zopet v katakombah: "V luči" . . . "Večna luč ti bo di, Timotheja, v Kristusu!" . . . "Po veri v Kristusa ima radost luči" . . . "V miru počiva Lavrencija, ker je verovala v vstajenje . . ." To trdno vero v vstajenje k luči in blaženosti nam je umetnik v katakombah tudi kar najrazličneje upodobil. Tu vidimo sliko Daniela v zverinjaku, ki izteza svoje roke h Kristusu na križu, v katerem imamo poroštvo neumrljivosti; tam Jona, ki ga je riba vrgla na suho in počiva v senci bršljina; še druge zgovorno oznanjajo vstajenje Lazar, iz groba obujeni, ali trije mladeniči, ki jih plameni v ognjeni peči ne sežgo. Toisto vero oznanjajo simboli pava, o katerem so mislili včasih, da je njegovo meso nestrohljivo; feniksa, čudežnega ptiča, ki iz ognja in pepela pomlajen vstane; sidra, ki je znamenje upanja. In potem zopet napisi, ki govore o miru in sreči, o večni luči in blaženosti v nebesih: "Prima, ti živiš v krasoti božji in v miru našega Gospoda Jezusa Kristusa" . . . "Marsijan, novokrščenec, tebi so odprta nebesa in boš živel v miru" . . . "Aleksander ni mrtev, marveč živi nad zvezdami, po kratkem življenju se blesti v nebesih" . . .

Tako dajejo katakombe pričevanje za resničnost naše vere. Pa tudi sveto navdušenje za to vero raste v srcu, ko hodiš molče in premišljeva je po teh prostorih, posvečenih nekoč s tisoči in tisoči onih, ki so za Kristusa in njegov nauk trpeli preganjanje in muke in tudi prelili svojo kri. Zares, toplo je človeku v

V NOVE ZARJE

(Novoletna begunska, 1947)

Leto staro zagrnile
časa so zavese
in spomine — grenke solze —
v daljo potopile . . .

Nova zarja vstaja, dviga
v zlatu se pred nami . . .
Čas nas kliče,
v strtih srcih up nam drami.

Domovina se oglaš
in prinaša
nam pomlad in cvetje:
rožmarin, rdeči nagelj,
ptičkov drobnih petje . . .

Čujte, bratci in sestrice!
Pohitimo
v zarje nove
in prižgimo
si ugasle plamenice!

Fr. Bazilij, O. F. M.

duši v tem podzemlju, zlasti še človeku-duhovniku. Zadnje leto, ko sem bil že mašnik, sem enekrat maševal v katakombah. Povem, da nobenkrat ne brez posebnega ginjenja, brez solza v očeh...

V vsakem srcu morajo zapustiti katkombe neizbrisen vtis. Ni v njih bleščečega marmorja — govori nemški pisatelj — ne zlatega sijaja ne veličastnih del umetnosti, ki vrše po rimskih cerkvah in svetiščih vrh zemlje svojo nalogo v verski službi. Prostori v katakombah so tesni in goli, grobnice resnobne in mrke, slike po stenah preproste, dostikrat brez sledu umetnosti, neznatne, odtujujoče, nelepe, obledelih barv, velikrat sirovo izdelane. Toda ti rovi in stene in grobi, slike in napisi — vse je častitljivo, vse je iz najlepše dobe Cerkve, iz krščanske pomladi, iz prvih krščanskih stoletij, ko je odgojila Cerkev naj-sijajnejše svetnike in mučence, ko je bila vera tako močna, upanje tako trdno, ljubezen tako čista kakor ob nobenem drugem času. † Dr. M. Opeka.

OBILEN BOŽJI BLAGOSLOV

in MARIJINO VARSTVO

voščimo vsem čitateljem, naročnikom,
in sodelovalcem našega lista

ZA LETO 1947

Ave Maria štab

“... NAŠA KRALJICA, DOMOV SPET VRNI VSE PREGNANE!”

Vrh gore stare razvaline . . .
V daljavi morje in pred njim ravnina.
Nad morjem lahna dviga se meglica,
se v breg med oljkami gubi stezica . . .

Zidovja zrušena so, razkopana,
v spomin nekdanj tu samostana,
samotne celice so tu ostale.

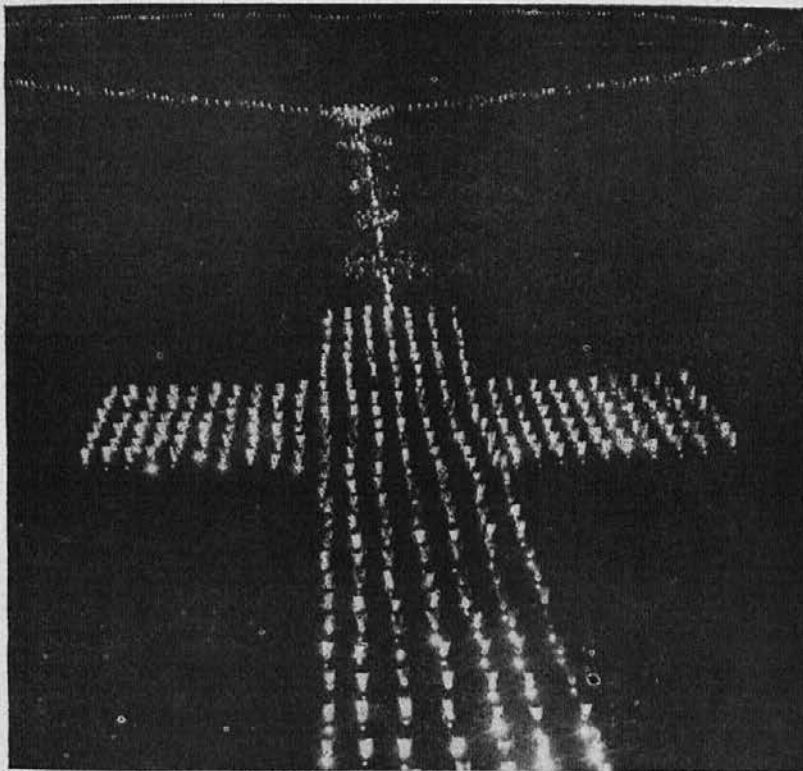
Tu bila je nekdanj kapela.
Brez stropa je, podoba boledela
na steni kaže lik svetnika
neznanega. Tu raste le omela
v razpokah okenj in vseh špranjah.

Oltar je prazen kot na veliki petek.
Več tu ni v njem človekovega Sina.
Na steni več ni tam Marije,
ostala le v polkrožni je duplini.

Marija žalostno iz te dupline
tako sočutno gleda name,
Marija z božjim Detetom v naročju.
Milina njena vsakogar prevzame,
stoletja videla je in z njimi je trpela.

Pobožne prošnje, v steno zapisane
Mariji priča jo neštete rane,
Tam čisto v kotu, nekdo, tik pred mano,
zapisal je: “Kraljica naša,
domov spet vrni vse pregnane!”

(Iz “Mi in svet”, begunskega lista.)

ŽIV ROŽNI VENEC. — Na nujorških Polo Grounds, kjer se poleti "baseball" igrajo, je bil pred kratkim shod vseh društev Najsvetejšega Imena Jezusovega iz nujorške nadškofije. Med shodom je 1,731 šolskih deklet tvorilo živ rožni venec, ki se vidi na sliki s križem v ospredju. To se je godilo ponoči, kakor se vidi, in vsako dekle je držalo luč v roki.

ROMARJI. — V gorah blizu mesta El Paso v državi Texas je ogromen kip Kristusa Kralja. Vsako leto na praznik Kristusa Kralja romajo meščani iz El Paso gor ču kipa, kjer se vršijo posebni obredi in se daruje sv. maša. Na sliki vidite te romarje, ki gredo gor v procesiji.

← V NEMČIJI SE SREČATA. — Na sliki se vidi ameriški škof Muench (na levi) iz škofije Fargo v državi North Dakota, ko se pogovarja z nemškim škofom Kumpfmullerjem v mestu Augsburgu na Nemškem. Škof Muench služi kot zastopnik katoliške Cerkve pri ameriški vojaški vladi v Nemčiji.

"FOOTBALL" JIH ZANI. → MA. — Tako zvan "Medvedje" iz Chicage, ena izmed najboljših "footballskih" skupin v Ameriki, so se vežbali in pripravljali na jesensko "footballsko" sezono pri St. Joseph College blizu mesta Rensselaer, Indiana. Na sliki se vidi George Wilson, eden izmed teh "Medvedov", ki poučuje mlajše fante iz St. Joseph College and Academy.

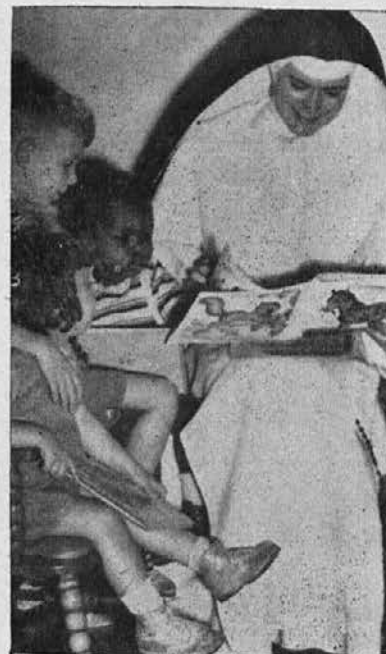
SHOD POLJSKIH KATOLIČANOV.—V Buffalo, N. Y., je katoliška liga poljsko-ameriških fara imela shod, pri katerem so bili navzoči škofje John F. O'Hara iz Buffalo, Stephen Woznicki, pomožni škof v Detroitu, Stanislaus Bona, škof v Green Bay, Wis., in Thomas Noa, pomožni škof v Sioux City, Iowa. Na sliki se vidijo ti škofje z duhovščino vred.

SHOD KAPLANOV. — V Washingtonu, D. C., so se jeseni zbrali protestantovski, judovski, in katoliški kaplani za svojo letno sejo. Med sejo je imel govor nujorški kardinal Spellman, ki se vidi na sliki (drug od desne).

ZASTOPAJO TRI NARODE. — V mestu Mundelen, Illinois, se nahaja Mundelein College, katoliški kolegij za dekleta. Na ta kolegij prihajajo dekleta iz različnih dežel na svetu. Na sliki se vidijo tri učenke: ena je japonsko-ameriško dekle, druga je iz Perzije, tretja pa iz Grškega.

NOVA SIROTIŠNICA. — V mestu White Plains, N. Y., je bila lani ustanovljena nova sirotišnica, ki se imenuje Cardinal McCloskey School and Home. Preden sestre odpravijo otroke spat, jim berejo povest, ki je otrokom primerna, in jim tudi slike kažejo. To se vidi na sliki.

Francišškanski misijonarji.

— V Chicagi v stari frančiškanski cerkvi sv. Petra so bili pred enim mesecem ali več poslovilni obredi za štiri mlade frančiškanske misijonarje iz provincije presv. Srca Jezusovega. Med temi misijonarji je bil tudi Slovenec, namreč Rev. Warren V. Peternel, O.F.M., ki je doma iz Chicage, oziroma iz Cicero, Ill. Father Peternel je imel svojo novo mašo šele pred tremi leti v slovenski cerkvi sv. Štefana v Chicagi. Moli-te za tega božjega poslanca v misijone; da bo z obilnim sadom deloval na misijon-skem polju.

Imenovani misijonarji so se podali v Južno Ameriko, kjer imajo frančiškani ustanovljen misijon ob izlivu Amazona, največje reke na svetu. Ta misijon, ki se imenuje Para, obsega 350 kvadratnih milj, kjer so skoraj same džungle in neznosna vročina in sopara. Samo šest cerkvenih poslopij se nahaja v tej pokrajini. Duhovnikov pa je samo dvajset za 800.000 duš.

Trgovcev sin. — Nek mož, po veri protestant, pove o sebi, da je bil v mladih letih zelo poreden in neubogljiv deček. Njegov oče ni mogel ničesar z njim storiti. Končno je obupal nad njim in se ga je naveličal. Zato ga je poslal v mesto Whitman, Mass., k stricu. Upal je, da ga bo stric poboljšal, ker je bil stric visoka oseba v neki protestantovski cerkvi v dotičnem mestu. A fant se ni dal poboljšati. Med drugimi

P. Martin, O.F.M.

rečmi je imel prijatelje, ki jih stric ni odobral. Med temi prijatelji je bil tudi nek trgovec sin. Nekega dne je stric poklical svojega nečaka k sebi in ga takole nagovoril: "Fant, ta prijatelj tvoj ne spada v tvoj socialen krog. Saj veš, da je le trgovec sin. In kar je še hujše, on je katoličan."

Fant je kar naprej živel po svoje. Končno je postal pijanec in ostal tak mnogo let, dokler ga ni božja milost rešila iz razuzdanega življenja. Danes se večkrat vpraša, ako bi ne bilo boljše, če bi bil sledil trgovskemu sinu po življenjski poti. In kdo je ta trgovski sin? Ime mu je Francis J. Spellman, sedanji kardinal in nadškof v New Yorku.

Rožni venec se povrne v svoj prejšnji dom. — Med vojsko so naši ameriški vojaki v Evropi imeli veliko priložnosti obiskovati in si ogledovati imenitne kraje, spomenike, cerkve, itd. Na Angleškem je nek ameriški katoliški kaplan šel obiskat neko staro anglikansko katedralo,

ki je zdaj sicer že več stoletij v protestantovskih rokah, a začetka je bila katoliška cerkev. Na ospredju ali na fasadi te cerkve se še vidi podoba Matere božje, drugače pa ni nikjer videti noben Marijin kip in nobena podoba svetnika ali svetnice.

Imenovani kaplan je počasi hodil okoli po cerkvi, v roki, oziroma v dlani, pa je držal rožni venec, katerega je na tiho molil. Med tem je nek anglikanski minister k njemu pristopil in se mu ponudil za vodnika. Hotel mu je pokazati posebnosti cerkve in mu razne stvari razložiti. Kaplan je rad privolil in je nekaj časa hodil za svojim vodnikom in mirno poslušal, kar je ta imel reči o tej ali oni stvari v cerkvi. Rožni venec pa je še zmerom skrival v svoji dlani.

Kar naenkrat pa mu spolzne rožni venec iz dlani in visi od prstov dol. Anglikanski minister je to opazil in se prestrašil. Spoznal je, da je vojaški obiskovalec katoličan in celo katoliški duhovnik. Hitro je jel razložiti, da ta cerkev ni rimsko-katoliška cerkev.

"Saj vem, da ni," je odgovoril kaplan. "Vendar se mi je zdelo, da bi stene te cerkve rade zopet poslušale rožni venec."

Anglikanski minister je hitro pobral svoje pete in jo pobrisal iz cerkve. Katoliški kaplan je ostal sam v cerkvi.

Čudežno ozdravljenje po Mariji. — Bilo je dne 24. avgusta, leta 1944. Neka ženska je zvečer molila pred

Marijinim kipom v cerkvi Naše Gospe v mestu St. Paul, Minn. Njena molitev je bila kratka, a goreča. Čez nekaj minut se je mislila podati z nekimi tovarišicami na pot v Mayo kliniko v mestu Rochester, Minn., da se tam podvrže zdravniški oskrbi. Hudo je bila bolna na vodenico. Že tri mesece so jo bile najhujše bolečine mučile po vsem telesu. Zdravniki specialisti so ji bili povedali, da se bo morala podvreči operaciji. V tej operaciji je bilo edino upanje rešitve njenega življenja, a obenem je bila nevarnost tudi skrajna.

Tri minute je ta uboga ženska molila "Zdravju bolnikov" in "Tolažnici žalostnih". In Brezmadežna Devica je uslišala njeno gorečo prošnjo. Kar naenkrat so ji bolečine odnehale. Njena obleka, ki jo je doslej hudo tiščala zaradi oteklin na vsem telesu, je ni več tiščala. Popolnoma je bila ozdravljena. Razveseljena se je obrnila do svojih tovarišic, ki so videle in pritrldile, da se je res čudež zgodil.

Ozdravljena ženska je hitela v farovž, kjer je župnik ravno večerjal. Ta je od mize vstal in pazljivo poslušal, ko je ženska pripovedovala svojo zgodbo ozdravljenja, in čudil se je. Nekaj dni pozneje so zdravniki v Mayo kliniki videli ozdravljeno žensko in skoraj verjeti niso mogli, da je ista ženska. Operacije ni bilo več treba.

Zopet se je Marija izkazala kot "Mati usmiljenja".

Sv. pismo ga je rešilo. —

Med japonsko vojsko so se ameriški vojaki nahajali na več otokih v Tihem morju in so videli razne sorte ljudi, tudi najmanj civilizirane ljudi. Srečali so celo kanibale ali ljudožrce in se z njimi pogovarjali. Nek kanibal, ki ga je katoliški misionar spreobrn timer katoliški veri, je nekemu vojaku ponosno pokazal knjigo sv. pisma, ki mu jo je dal misionar. Vojak pa je bil brezverec in je zaničljivo pogledal na sv. pismo, rekoč: "Mi se ne zmenimo več za takšno neumnost. Smo že prestari za takšno reč." Kanibal je odgovoril: "Srečen si, da nismo tudi mi zavrgli sv. pisma, ker drugače bi bil ti izvrstna hrana za nas."

Konec prepira. —

Slovcem precej dobro znano, da protestanti dodajo sledeče besede očenašu: "ker Tvoje je kraljestvo in moč in slava na veke." To so sicer jako lepe in pomembne besede in ne izražajo nobene krive vere. Vendar niso zgodovinsko potrjene. Z drugimi besedami rečeno, Jezus Kristus jih ni spregovoril, ko je naučil svoje apostole moliti očenaš. V starih časih je nemara kak pobožen menih v svoji gorečnosti dodal te besede očenašu in jih zapisal v knjigo svetega pisma. Ko je bilo sveto pismo prepisano, so mislili prepisovalci, da spadajo besede h koncu očenaša.

V naših časih so protestanti izdali novo prestavo evangelija v angleškem je-

ziku. Zgornje besede se ne najdejo v tej novi izdaji. Torej je konec prepira med protestanti in katoličani, ker protestanti zdaj priznajo, da niso omenjene besede Kristusove in zato ne spadajo k očenašu.

Nova odredba iz Rima. —

Iz Rima je izšla od sv. Očeta papeža Pija XII. nova odredba, ki daje vsakemu duhovniku oblast podeliti zakrament sv. birme umirajočim. Kakor mora vsak vedeti, samo škof sme navadno deliti sv. birmo. Toda v izvanrednem slučaju, ko namreč kdo umira, mu sme navaden duhovnik podeliti ta sveti zakrament.

Sv. birma seveda ni nujno potrebna za zveličanje, vendar daje človeku moč, da se sme korajžno in brez strahu boriti zoper greh in zoper moči teme.

Do zdaj se je že večkrat zgodilo, da je človek umrl, brez da bi prejel sv. birme, in to zato, ker je umrl kot majhen otrok, ali pa ker je živel in umrl v kraju, kjer se težko dobi škof za sv. birmo. Da pa bo za naprej mogel vsak katoličan prejeti sv. birmo pred smrtjo, je sveta Stolica v Rimu dala vsem duhovnikom oblast, da smejo deliti sv. birmo umirajočim. To oblast imajo vsi duhovniki od 1. januarja, 1947, naprej.

Torej zapomnite si tega, čitatelji Ave Marije. Ako imate sorodnika ali prijatelja, ki umira in še ni prejel sv. birme, sporočite to svojemu župniku brez obotavljanja.

S Krížem

in Sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU.

•
Spisal James K. Jamison

•
Prestavil p. Bernard, O.F.M.

(Veseli nas ponuditi vam, čitateljem lista Ave Maria, priložnost brati najnovejšo zgodbo o življenju in delu škofa Friderika Barage med ameriškimi Indijanci ob Gornjem Jezeru. Mr. James K. Jamison, iz mesteca Ontonagon-a v državi Michigan, ni katoličan, vendar se že od zgodnje mladosti zanima za škofa Barago, katerega zelo občuduje in spoštuje. Postal je tako več Baragovega življenja, da je mogel spisati knjigo "By Cross and Anchor". Za prestavo te knjige na slovenski jezik se imamo zahvaliti Fathru Bernardu, O.F.M.)

PREDZGODBA

(Vrši se na domu Baragove sestre Amalije)

STARI župnik Zajec je komodno sedel na gosposkem mehkem stolu. Le malo se je zanimal za mladega duhovnika pred seboj, ki je ves nemiren stopal po sobi gor in dol. Prav za prav se stari mož v tem hipu za nobeno reč ni posebno zanimal. Misli so mu uha-jale na tisti gosposki stol, ki ga je moral nekoč narediti resničen mojster in vsekako nalašč za to, da bi na njem sedeli debeli ljudje. Takih stolov po mi-

slih župnika Zajca ni bilo mnogo na svetu. Na tem stolu se je dalo brez skrbi sedeti z vso težo telesa in ne kakor na tolikih drugih, kjer moraš obviseti z vso potrebno pazljivostjo le na robu in potem prav nalahko sopsti, zakaj če si upaš sapo globoko potegniti, si že v nevarnosti, da se bo stol pod tabo polomil.

No seveda — tako je mislil stari gospod dalje in se še zmerom ni zmenil za mladega duhovskega tovariša pred sabo — seveda, vsa hišna oprava na gradu Trebnje je take vrste. Pogosto se je bil že srečal s temi trdnimi kosi pohi-

štva na gradu in vselej se je nehote nekoliko ustavil pri njih s svojimi mislimi. Nekoliko posedeti v teh sobah, to je bilo za starega župnika zmerom prijeten odpočitek. Tako tudi danes. In — vsak trenutek utegne stopiti v sobo Amalija ter ukazati, naj prinesejo dragemu gostu kaj pripravnega okrepčila. Dokler sta pa duhovnika sama v sobi, se je treba premagati in nekoliko pogovoriti z mladim gospodom. Rad! Toda pravkar sta prehodila precejšnjo daljavo in stari mož se je moral zelo poganjati, da je dohajal prehitro stopajočega mladca. Vrhu tega je bil to eden tistih poletnih dni, ko morajo kmetje v Suhi Krajini po vodo k reki, zakaj njihovi vodnjaki ostanejo prazni in suhi.

Da, starost in utrujenost se pollaščata župnika Zajca. Bolj in bolj se je začel zavedati, da je že dal iz sebe vse, kar je bilo treba dati v pastirski službi na tej obširni župniji. Končno je le prišel čas, da se bo lahko prepustil zahtevam starosti in bo za njim prevzel župnijo ta ali oni izmed mladih in podjetnih mož, kakor na primer ta-le Friderik Baraga.

Sunkoma se je predramil iz teh misli. Skoraj bi ga bile uspavale. To bi se nikakor ne spodobilo, zakaj Baraga ga je bil sam povabil sem v grad. Da se mora nekaj pogovoriti z njim, tako je bil povedal. Le kaj naj bi bilo tisto nekaj? Pa saj gospod Baraga prav zdaj nekaj pripoveduje sredi svoje nemirne hoje po sobi — kaj prav za prav pripoveduje? Podobno je, da so njegove besede nekak uvod ali priprava na to, kar ima priti. Brežčas bo mladi mož prišel na dan s svojo napovedjo: tako in tako sem sklenil. Tikalo se bo kake prav malo važne zadevščine v župniji . . .

Naporno je pogledal predse in skušal razbrati, kaj mu mladi Friderik pripo-

veduje. Pa njegov pogled ni segel dalje kot zgolj na osebo dobro mu znane-ga Barage. Ko bi mladi mož vsaj glasno in magari kričeče govoril! Pa ne! Govori ti tako pridušeno in umerjeno, da vsaka beseda bolj uspava kot razburja. Oni se pa dela, kakor da ima povedati nekaj svet pretresujočega! Čuden ta mladi mož! Da, da, mož mu moram reči, je premišljeval stari župnik, čeprav ga ni več kot kakega dečka, ki bi lahko izginitil pod mojo pazduho. Če bi ga dejal na tehtnico, bi ne potegnila pol toliko kot pod menoj, nak, še pol toliko ne! Star pa, da tudi star je nekako polovico mojih let. Da vidimo! Jaz sem triinšestdeset, on polovico manj. Da, saj sem dejal. Tako, tako, moj dragi dečko, ki se ti tako lepo prilegajo tvoji dolgi rjavi lasje in tiste tvoje modre oči — vse

„ . . . da tega nisem jaz izsilil, ampak božja volja je taka! ”

to ti jako dobro stoji in ob svojem času bi postavil pravega moža, da, da, resnično pravega moža, če bi bil le nekoliko bolj potegnjen in pa malo bolj v šir . . .

“. . . da tega nisem jaz izsilil, ampak božja volja je taka! Zato je, kar je, gospod Zajec!”

Starega gospoda je minila vsa sanjava zaspanost. Mladi Baraga se je bil ustavil tik pred njim, gotovo ne več ko dva koraka pred nosom.

Gospod Zajec si ni mogel popolnoma nič razložiti, kaj naj bi bilo tisto, ki “je, kar je,” toda mislil si je, da bo že skrajni čas za kako besedo tudi iz njegovih ust.

“Da, da! Bo že res, bo že res!”

Prav tedaj je vstopila Amalija in ga rešila vseh zadreg, ki bi ga brez njene navzočnosti prav gotovo zadele. Vzpel se je s stola in iskreno vljudno pozdravil hišno gospodinjo.

“Amalija, dobra naša, takole je ta reč. Čisto sva se bila pogreznila v pogovor — vaš brat in jaz. Ta človek vam govori tako prepričevalno, da bi bil skoraj ne opazil, kdaj ste prišla v sobo.”

Amalija je gospoda Zajca pozdravila s toplim prijaznim nasmehom.

“Da, gospod župnik! Bojim se celo, da je moj brat kar preveč prepričevalen v tej svoji sedanji zadevi. Pa ko ste zdaj tudi vi slišali o njegovi odločitvi, no, kaj pravite?”

“Tak tako, tak tako!” Stari gospod se je lovil. “Tedaj je Vam svojo namero že naravnost povedal. Kajne, kajne?”

“Da! Že pred več dnevi. Izprosila sem si od njega le še eno uslugo, namreč da se še z vami posvetuje. Vi nas poznate kot ste poznali našega očeta in

mater pred nami. Suha krajina je edina domovina vam in vašim dedom, z nami je pa ravno tako. Z vsemi, ki smo iz Baragovega rodu. Človek se ne odtrga iz rodne doline kar tebi nič, meni nič. Ampak jaz se ne mislim upirati, gospod župnik. Friderik mi dopoveduje, da je poseben božji poklic, za kar se je odločil. Če je tako, v božjo voljo se rada vdam. Ampak — — če! In zato sem hotela, da se še z vami posvetuje.”

“No, pa prav, popolnoma prav,” je rekel gospod Zajec. “Tak vsedimo se!”

Vso svojo obilnost je položil brezskrbno nazaj v krepki naslonjač, pa to mu ni olajšalo zadrege. Vedel je, da mora ostati bistro pozoren. Amalije ni pustil iz oči. Bila je starejša ko Friderik, začuda popolna žena, ki je znala mlajšemu bratu skoraj nadomestiti mater. Resnično izredna družina tile Baragi, si je mislil duhovnik. Kdo ni poznal do kraja izgrajene dobrote rajnega očeta Nepomuka Barage, ki je bil župniku prijatelj, če je bil kdaj kateri. In pa Katarina Jenčič, taka pobožna žena! Da, Amalija in Friderik sta imela starše in pol!

Gospod Zajec se je odkašljajal.

“Tak, Amalija, pravite, da se boste uprli Friderikovi odločitvi samo tedaj, če se dokaže, da v resnici ni volja božja?”

“Da, to je eno! Potem je pa treba še marsikaj drugega vzeti v poštev. To veste, da sem jaz zmerom živela tu v tej graščini in vodila gospodinjstvo, ko je Friderik študiral po svetu, najprej v Ljubljani, potem na Dunaju in končno spet v Ljubljani . . .”

“O, tisto pa, tisto! Frideriku ste poskrbeli za izredno dobro izobrazbo, to moram reči.” Vesel je bil mož, da je pogovor privedel na to reč, ki si je je bil

popolnoma svest. "Friderik je študiral več kot se zahteva od duhovnika dandanes. Mnogo več! Končal je pravne študije v cesarskem mestu — in to ni kar tako! In koliko jezikov se je naučil! Slovensko, seveda, poleg tega pa nemško, francosko, angleško — da latinščine še omenim ne. Toda presekal sem vaše besede, Amalija. Le povejte svojo misel do konca."

"Kakor veste, nam je mati umrla, ko je imel Friderik enajst let. In oče je odšel v večnost, ko mu je bilo štirinajst. Posestvo je pripadlo Frideriku kot edine mu sinu. Menda pa še ne veste, da je zdaj Friderik vse name prepisal."

"Kaj pa Antonija?", je gospod Zajec skoraj zavpil v Friderika. "Kako da vse samo eni sestri, drugi pa nič?"

"Imam svoje vzroke," je mirno odgovoril Friderik. "Vidite, Antonija je dobro poročena in ji ni treba še več premoženja. Gospod Feliks Hoeffern je bogat in pri njem je najina sestra dovolj preskrbljena. Pa če bi se ji le kaj zgodilo, saj se zmerom lahko k Amaliji vrne. Tako je po mojih mislih Antonija dvakrat na dobrem."

"Tako, tako — že res, že res."

Stari gospod si je na trebuhu prekrižal roke in grebel z mislijo v nepričakovani položaj. Govoril je kakor sam zase:

"Ampak to mora biti premoženje, draga moja, to mora biti premoženje! So že minila leta in leta, kakopa, ampak domislil sem, da je takrat vajina mati prinesla čedno doto Nepomuku Baragi. Del tistega je bila graščina Malavas, kjer ste se vsi narodili. Ko sta še živela vajina oče in mati, sem hodil tja maševat v tisto ljubko kapelo. Sodil bi, da je vsega dovolj, da obe sestri lepo preskrbite, Frederik moj."

V njegovih besedah se je razodevalo prijateljsko zanimanje, čeprav ni bil nikoli naklonjen posvetovanjem v družinskih zadevah. V posle drugih ljudi se sploh ni rad spuščal. In končno, če se je Friderik, ta mladi duhovski gorečnik, odločil, da bo delal v vinogradu božjem brez beliča v žepu — to še ni taka napaka! To utegne napraviti iz njega toliko boljšega duhovnika. O tem si je bil gospod Zajec na jasnem. Toda kako naj zdaj svojo misel pove Amaliji v takih besedah, da ne bo v njih nič dosti nasveta ne sem in ne tja?

Amalija ga je prehitela:

"Niti kake letne penzije ni hotel pridržati za sebe. Tak je naš Friderik, gospod župnik! Ko ga nisem mogla pregovoriti, da ne bi vsega skupaj name prepisal, sem mu hotela vsaj letnino za nekaj goldinarjev vsiliti. Nič, pa nič! Sto goldinarjev — kaj še! Tudi na enega samega se vam Friderik poživžga!"

Friderik je rekel vmes z mirno slovestnostjo: "Gospod je moj delež in dedščina moja in moj kelih povrhu. Ti, Gospod, mi povrneš vse moje."

(Dalje prihodnjič)

ŠKOF ROŽMAN JE PRIDIGAL

(za post 1943 v Ljubljani)

SEDMA PRIDIGA: Končni poraz satanov in poslednja sodba.

Veliki petek zvečer: Samotno štrli na Golgoti prazen okrvavljen križ v noč — na videz znak popolnega in dokončnega poraza Jezusovega. Truplo njegovo leži v skalnatem grobu. Nanj je zaljen velik težak kamen. Učenci Jezusovi so se raztepli in poskrili. Nekaj že-

na z Marijo, Materjo njegovo, je bila pri pogrebu. Kaj še manjka do popolne zmage Jezusovih sovražnikov?

Nič! Tako bi rekli po človeško. Ne samo mirno, ampak zmagoslavno so se lahko ulegli k počitku. Pa le niso mirno spali. V sobo zjutraj so vsi zaskrbljeni stopili k Pilatu in prosili za stražo k grobu. Spomnili so se, da je bil Jezus napovedal za tretji dan svoje vstajenje. **Nasprotniki božji nimajo nikoli miru.** Vedno jih preganja strah. Saj globoko v duši vendar živi spoznanje, da mora biti Bog močnejši in modrejši od človeka. Doživetja velikega petka in velike noči se često ponavljajo. Tudi v preizkušnjah sedanjih dni bo Križani prej ali slej zmagal. Križani vedno zmaga. Križ, ki naj bi bil po nakanah Jezusovih sovražnikov sramoten znak njegovega popolnega poraza, je postal blesteč simbol njegove najsijajnejše zmage.

To končno zmago Jezusovo opisuje sveti Janez ob koncu svoje knjige skrivnega razodetja.

Zveri sta bili obsojeni in vrženi v ognjeno jezero. Ostal je še zmaj-satan, kateremu so bili hotnica Babilon, Antikrist (zver iz morja) in njegov lažni prerok (zver iz zemlje) pomočniki in sodelavci. Tudi satan mora biti končno poražen in obsojen. To obsodbo opisuje sveti Janez v 20. poglavju svoje knjige.

Videl je angela prihajati iz neba. Imel je ključ k breznu in veliko verigo v svoji roki. Premagal je zmaja, staro kačo, ki je hudič in satan — vsa ta imena mu daje sveti Janez. Zvezal ga je za tisoč let, ga vrgel v brezno in ga zaklenil in zapečatil nad njim, da ne bo več

zapeljeval narodov, dokler se ne dopolni tisoč let. Potem mora biti odvezan za malo časa. (20,1-3.)

Medtem ko bo satan zaklenjen v brezno, bodo vstali mučenci in drugi svetniki, ki zveri niso molili in niso nosili njenega znaka. Vstali bodo k življenju in kraljevali s Kristusom tisoč let...

Glejte, zopet težko razumljiva skrivnost! Kaj hoče sveti Janez reči s tem, da bo satan zvezan, pa zopet odvezan? In kaj pomeni tisočletno kraljestvo?

To je gotovo, da se tisoč let ne sme vzeti dobesedno. Vse številke v knjigi Janezovega razodetja so simbolične. Tisoč let pomeni isto kot tri in pol leta. To je vso dobo po Kristusu do konca sveta — vso krščansko dobo! Za ene je daljša, za druge je krajša, kadar pač umrjejo v Gospodu. Bili so krivoverci, ki so trdili, da bo res Kristus še pred sodnim dnevom s svojimi svetniki vladal **na zemlji** tisoč let in da bo to presrečna doba za vse človeštvo. In tudi danes trosijo krivoverski adventisti knjižice in letake, v katerih napovedujejo, da bo po sedanjih strahotah nastopilo to tisočletno kraljestvo. Cerkev, ki nezmotljivo razlaga božjo besedo, je ta krivi nauk obsodila. Če hočemo biti pravoverni kristjani, ne smemo pričakovati zemeljskega tisoč let trajajočega kraljestva božjega.

Če govori sveti Janez o vstajenju za tisoč let, moramo vpoštevati, da pozna sv. Janez dvojno vstajenje in dvojno smrt. Prvo vstajenje je duhovno vstajenje iz greha k življenju milosti. Drugo vstajenje je vstajenje teles pred vesoljno sodbo. To vstajenje bo ali v večno življenje ali v večno pogubljenje. To večno pogubljenje imenuje Janez drugo smrt, iz katere ni več vstajenja. Pravi, da nad tistimi, ki so deležni prvega

vstajenja, druga smrt nima oblasti. To se pravi, tisti, ki so vstali iz greha k življenju milosti, ne bodo pogubljeni, ampak bodo s telesi vstali v večno življenje. Zato imenuje sveti Janez tistega, kdor je duhovno vstal iz greha, blaženega in svetega — saj je določen za blaženost in je po milosti posvečen, da zasluži naziv "svet".

To videnje o zvezanem in zopet odvezanem satanu moremo le duhovno pravilno razumeti, saj je satan duh in ga ni moogče z verigo privezati in zakleniti v kakšno brezno. Vse te podobe hočejo samo to povedati, da bo satanu vsa oblast odvzeta in vsa moč strta.

Za vso krščansko dobo — za tisoč let, pravi Janez — je satan zvezan in zaprt. Toda ali se ne zdi, da je prav v naših časih odvezan in oproščen, saj se povsod more ugotoviti njegovo posebno močno delovanje?

Res je satan zvezan in zaprt v gotovem smislu, v drugem pa je zopet odvezan in prost. Kristus je vse ljudi rešil satanove oblasti, a kakor vse druge sadove Jezusovega trpljenja in smrti, **tako si mora tudi rešenje od satanovih sil vsak poedini človek šele pridobiti.** Satan je zvezan za tiste, ki so po veri, ljubezni in milosti Kristusovi in so se povsem vdali njegovemu vladanju ter njegovo voljo izpolnjujejo. Take so angeli, kakor smo že slišali, zaznamovali na čelih z znamenjem Kristusovim, da so varni pred zlobnostjo satanovo.

Odvezan pa je satan za tiste, ki v Kristusa ne verujejo, ga ne ljubijo, se njegovi vrhovni oblasti nočejo podvreči. To so torej uporniki zoper Kristusa. Kdor se upre Kristusu in njegovim zapovedim, že stopi v zvezo s satanom, ki je upornik zoper Boga od začetka. V

vsej zgodovini se še nihče ni uprl Bogu brez satanovega posebnega vpliva. Ali je zate satan zvezan ali prost, zavisi od tega, **če si s Kristusom v živi zvezi po veri in milosti ali ne.**

Isto velja za zgodovinske dobe. Če je kaka doba v stoletjih res pristno in polno krščanska, da ima v vsem življenju in udejstvovanju Kristus in njegov nauk in njegove zapovedi prvo mesto in vodilno moč, v tisti dobi je satan res zvezan, dasi se trudi škodovati kraljestvu Kristusovemu, pa ne uspe. V dobi pa, v kateri protikrščanski duh prevladuje in je Kristus vržen iz družbe, gospodarstva in politike ter se njegov nauk omalovažuje — v takih dobah je satan odvezan, saj mu ljudje sami dajo svobodo in odprejo brezno, v katero ga je bil angel vrgel in zaklenil. In potem posledice trdega trinoštva satanovega ljudje sami nosijo in se vedno globlje pogrezajo v zlo in nesrečo. Vsaka taka doba se je za ljudi končala s katastrofo. A katastrofa vsaj en del ljudi zopet spametuje, da najdejo pot k Bogu in se k njemu vrnejo in tako postavijo zopet novo pristno krščansko dobo.

(Konec prihodnjč.)

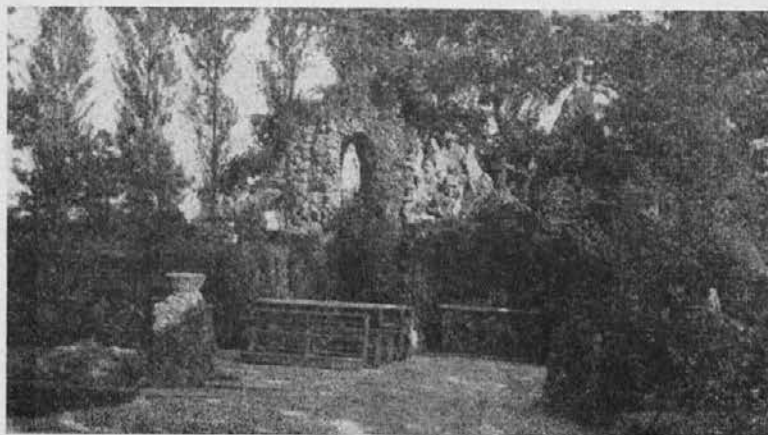

LEMONTSKI ODMEVI

Na prvo adventno nedeljo (1. dec., 1946) je v Rimu nenadoma umrl Most Rev. Valentine Schaaf, O.F.M., general ali vrhovni poglavar celega frančiškanskega reda. Zjutraj onega dne se je oče general ravno na sv. mašo pripravljaj, ko ga je zadela možganska kap. Umrl je nekaj ur pozneje.

Kakor ste brali v novemberski številki lista Ave Maria, je pokojni oče general ravno pretekle jeseni obiskal glavne frančiškanske samostane, šole, in postojanke v Severni in Srednji Ameriki. Med tem obiskovanjem je blagovolil obiskati tudi nas

tukaj v Lemontu in sicer 24. septembra.

Novembra meseca je pokojni general predsedoval letni seji, ki so jo imeli amer. frančiškanski p r o vincijali in komisarji v Washingtonu, D. C., in v New Yorku. Potem se je sredi novembra poslovil od Amerike, v kateri je prebil približno tri mesece, in se je z aeroplanom vrnil v Rim. Prišel je nazaj v Rim ravno ob pravem času, da je mogel biti navzoč v Vatikanu v baziliki sv. Petra, ko je sv. Oče Pij XII prišel 29 mučencev blaženim. Ti mučenci so bili umorjeni l. 1900 na Kitajskem med tako zvano boksarsko vstajo, ko so namreč Kitajci skušali izgnati vse Evropejce iz Kitajske ali pa jih umoriti. Med temi mučenci so bili tudi nekateri frančiškanski misijonarji.

Pokojni oče general je bil Amerikanec in sicer prvi Amerikanec, ki je držal službo generala frančiškanskega reda. Po sv. Frančišku je bil 113. poglavar našega reda. Sv. Oče Pij XII. ga je imenoval z generala dne 14. julija, l. 1945.

Pogreb za očeta generala je bil v Rimu dne 4. decembra. Isti dan so frančiškani po celem svetu imeli pogrebne obrede in sv. maše za dušo pokojnega generala. Tukaj v Lemontu smo v kapelici skupno molili breviri in nato se je vršila slovesna sv. maša, katero je daroval naš komisar, Father Benedikt Hoge. Dijakon med to mašo je bil Father Ciril, subdijakon pa je bil Father Martin.

Vodja obredov je bil Father Rafael, strežniki so bili bratje lajki, pevski zbor so tvorili pa novinci.

•
Delo na romarski dom bi bilo za zimo kmalu prenehalo že začetka novembra, ker je nam cementa zmanjkalo. Slabo je kazalo, ker smo hoteli dokončati cementno podlago pred zimo, toda cementa ni bilo. Vendar se je nam posrečilo koncem novembra dobiti 150 žakljev potrebne cementa, ravno ko smo že skoraj obupali. Torej je bila podlaga za romarski dom okoli in okoli dokončana v prvem tednu meseca decembra. Malo pozneje pa je prišel Mr. Eli Lubick iz Lemonta s svojim velikim strojem in je poravnal izkopano zemljo okoli romarskega doma. Kar pa je bilo zemlje odveč, smo odpeljali na vrt in jo vsuli na obe strani ceste, ki vodi gor do samostana.

•
Zgodilo se je, da ste nekateri dobili med od nas in niste vedeli zakaj ga vam pošljamo. Zato ste tudi nekateri pisali in vprašali, kje je račun, da boste vedeli, koliko nam plačati. Tisti med je bil vaš dobiček pri medenem pikniku, torej niste nam ničesar dolžni. Ne bojte se, Father Andrej bi že vam povedal, ako ste mu kaj dolžni...

•
Smrt ne izkazuje nobenemu usmiljenja. Kakor je frančiškanskemu redu vzela očeta generala, tako je tudi fari sv. Ignacija v Houghton, Mich., pobrala župnika Monsignora Antona J. Režeka,

Skupina ameriških frančiškanskih provincialjev in komisarjev, ki so meseca novembra imeli svojo letno sejo v Washingtonu, D. C. Na sredi sedeč (četrti od desne) je pokojni Most Rev. Valentine Schaaf, O.F.M., general našega reda, ki je dva tedna po tem sestanku umrl v Rimu. Zadaj stoječega na sredi (peti od desne) pa lahko vidite našega lemonskega komisarja, Fathra Benedikta Hoge, O.F.M., ki se tako lepo smehlja.

LL. D., ki je 20. novembra izdihnil svojo dušo v starosti 79 let.

Naš zastopnik pri pogrebu pokojnega monsignora je bil Fr. Ciril Shircel, ki nam sporoča, da je bila udeležba pri pogrebu zelo številna od strani duhovščine in ljudstva. Kljub hudemu mrazu, globokemu snegu, in polzkim cestam je bilo petdeset duhovnikov iz raznih krajev navzočih pri pogrebu in zraven teh tudi škof Magner iz škofije Marquette, Mich., in škof Davies iz otoka Puerto Rico. Govor med mašo je imel slovenski duhovnik Father F. M. Scheringer iz farske presv. Srca Jezusovega v L'Anse, Mich., ki je predsednik Baragove Zveze.

Msgr. Režek je bil pionir v Zgornjem Michiganu v tako zvani "bakreni pokrajini" (Copper Country). Vseh 56 let svojega duhovniškega življenja je tamkaj preživel,

zadnjih 51 let v fari sv. Ignacija v Houghton, Mich. Pod njegovim vodstvom je bila sezidana farna cerkev, šola, farovž, in sestrška hiša. Stara cerkev, ki jo je sam škof Friderik Baraga postavil, še stoji zraven farovža.

Pokojni se je odlikoval na pisateljskem polju. Njegovo glavno delo v tem oziru je "Zgodovina škofije Marquette", za kar so ga imenovali "zgodovinarja marquetteške škofije". Spisal je življenje sv. Klemena Hofbauer, ki je bil duhovni vodja Friderika Barage, ko je bil ta še mlad duhovnik v stari domovini. Tega življenja sv. Klemena pa še ni mogel pred smrtjo založiti in izdati.

Za škofa Barago se je rajni monsignor zelo zanimal in to je razumljivo, ker je živel v pokrajini, v kateri je škof Baraga veliko deloval in se trudil za Indijance. V svoji lasti je Msgr. Režek imel dnevnik Baragove, ki

jih je bil že na polovico prestavil na angleški jezik. Ti dnevnikarji so izmed najvažnejših dokumentov, ki se tičejo škofa Barage in tudi zgodovine pokrajine okoli Zgornjega Jezera.

Lemontski frančiškani smo globoko hvaležni za slovenske knjige, ki jih je pokojni iz svoje lastne knjižnice nam zapustil. Te knjige so zelo dobrodošle v naši samostanski knjižnici.

Če smemo povedati, Father Ciril je bil zelo navdušen zaradi naravne lepote pokrajine okoli Houghtona.

Veste, tukaj v Lemontu še nismo prestari za šport, namreč za "football". Če je mogoče, je vsako leto na Zahvalni Dan v mesecu novembru velika "footballska" tekma med mlajšimi "fadri" in brati in novinci. Če ste hoteli kateri vedeti, zakaj so bili novinci tako žalostni po onem dnevu, je bilo zato, ker so zgubili. Ja, "fadri" so zmagali pretekli november. Boljšo srečo želimo novincem ali klerikom za prihodnje leto.

V kegljanju pa niso bili lemontski "fadri" tako srečni, ko so kegljali zoper duhovnike v Jolietu. Zgubili so, to je res, ampak nameravajo prihodnjo rajžo zmagati, ko se zopet sestanejo z jolietskimi duhovniki na kegljišču. Potem se ne bo mogel Father Butala več bahati.

POZOR!

Brat Antonin, večni popotnik, bo januarja in tudi februarja meseca naročnine pobiral po raznih mestih in vaseh v državi OHIO. Prosimo vas, ki živite v Clevelandu in v drugih ohijskih mestih, da ga vljudno sprejmete v svoje hiše.

Javno se moramo zahvaliti Mrs. Antoniji Glatz iz Joliet, Ill., ki je nam prinesla deset novih naročnin. To pa je nad vse hvalevredno! Še nekaj takih dobrih žensk, pa bo Ave Maria uspevala kot nikoli prej. Mrs. Glatz, kakor nekateri veste, je poprej živela v New Yorku in je tudi nekaj časa stanovala v St.

Joseph Home tukaj pri naših slovenskih sestrah.

Z Mrs. Glatz so prišle na obisk tudi Mrs. Mlakar iz Joliet in Mrs. Mahne iz mesta Stanard, Ill.

Novembra meseca je mati našega Fathra Cirila nena doma zbolela zaradi vnetja slepiča. Preden so mogli Fathra Cirila sorodniki obvestiti o tem, je že morala se podvreči operaciji. Hvala Bogu, pa je bila operacija po vsem uspešna in srečna. Ni bilo dolgo, ko se je dobri ženski zdravje vrnilo. Začetka je bilo precej strahu in skrbi med njenimi otroci, ker je ona že v starih letih. Father Ciril je mogel domov v Sheboygan šele dan po operaciji in je ostal pri materi par dni.

Na obisk so bili pri nas sledeči: Mr. in Mrs. Junc z najmlajšim sinom iz mesta Hampshire, Ill., kjer je majhna slovenska naselbina; Mrs. Catherine Petrič in Mrs. Russ, obe iz Joliet, Ill.; Stanley Kozek in Frank Kobal iz Chicage.

Posebno hočemo omeniti, da je bil pri nas sredi decembra vojaški kaplan, Father Louis Baznik, ki se je nedavno vrnil domov v Ameriko iz Zgornje Italije, kjer je bil nastanjen eno leto in pol. Bil je zelo dobrodošel med nami.

—Samostanski firbec

NAJVEČJA ZMAGA

Zmaga nad samim seboj je največja zmaga in najtežja umetnost. — Dr. J. Česnik.

VEČNI POKOJ!

MSGR. ANTON J.
REŽEK, LL. D.

Nad petdeset let je zvesto deloval v Gospodovem vinogradu. Naj bo zdaj Bog sam njegovo plačilo.
R. I. P.

CLEVELAND, OHIO. — Piše **Mary Sadar**: Častiti očetje frančiškani! Naznanim Vam, da sem prejela Koledar Ave Maria in poslani med, ki je jako sladak. Srčna hvala za vse. Vam pošljem eno novo naročnico in za Koledar.

JOLIET, ILL. — Piše **Christine Traven**: Častiti gospod! Da, tudi mi soglašamo z Vami, da je Ave Maria Koledar zelo zanimiv, posebno še bolj za mene, ker se mi zelo hudo vidi, ko berem od novomašnika gospoda Kozina, ker je gospod moj daljni sorodnik. Gospod Trdan so bili moje matere prvi bratranec. Mi je sestra pisala, kako zelo grozno so starši novomašnikovi bili umorjeni in njegov brat. Bilo je grozno. Ni čudno, da je bil tako žalosten, ko je pel novo mašo v tujem kraju in ne doma v prelepi Ribniški dolini. Prosim, ne zamerite, ko Vam to omenjam. Morebiti boste rekli, da preveč govorim. **(To pa ne bomo nikakor rekli in tudi ne mislili! Le pišite še več!)** Vendar pa ko sem videla sliko novomašnikovo, me je zopet pretreslo, ker sem mislila, da ni tako hudo, kot mi pišejo. Toraj oprostite mojo vsiljitev.

ROCK SPRINGS, WYOMING. — Piše **Mrs. Urban Tavčar**: Cenjeni Rev. očetje! Smo prejeli Vaš dar medu. Najlepša hvala. Zares, boljšega medu se ne more dobiti, ki bi imel okus, kakor ga ima Vaš. Škoda, da ga nimate obilno, da bi ga mogli prodati, posebno sedaj, ko je drag. Par centov Vam pošljem za stroške pošiljanja.

EUCLID, OHIO. — Piše **Theresa Zdešar**: Zahvalim se Rev. Ferlinu, ki so poslali po-

dobico in med. Prav lepa hvala za vse. Če Bog da, se vidimo v letu 1947. Bova prišla oba z možem, ki bo pomagal "brik" nositi, če boste glih zidali takrat . . . Sprejmite skromni pozdrav.

BLANFORD, IND. — Piše **neimenovana**: Mrtvi ne rabijo ničesar. **(Ali hoče reči, da maša nič ne koristi pokojnim?)** Mi ta živi pa nucamo za jesti. Tako ne pošljite mi več Ave Maria. Jaz ne bom plačala, ker sem Vam že pisala, da jaz rabim denar za stari kraj za lačne ljudi.

OTTAWA, ILL. — Piše **žalostna**: Častiti Father frančiškan! Najprej Vas prav lepo pozdravim in Vam dam vedeti, da sem prejela Vaš med. Se Vam prav lepo zahvalim zanj.

Dam Vam vedeti, da moj brat je zelo bolan že kakih šest mesecev in je zelo trdovraten grešnik. Noče nič slišati o Bogu. Žena ga je pripravila do takega življenja, ko je bil dober katoličan. Ko je bival v Chicagi, je spadal k sv. štefanu in sedaj živi v Willow Springs, Ill. Prosim Vas, ali je dobro, da molim za njega? Druzega ne morem. Priporočam ga v molitev. To je žalostno.

(Goreča in zaupljiva molitev veliko premore pri Bogu. Molite neprestano za grešnega brata, četudi se Vam zdi njegovo spreobrnjenje nemogoče. Bog ne bo zavrgel Vaših prošenj. Tudi mi združimo svoje molitve z Vašimi.)

PUEBLO, COLO. — Piše **neimenovana**: Predragi! Vi, ki za vse dobro delate in v korist za nas, ne morem Vam povedati, ka-

ko so se mi v srce zasmilili škof Rožman, ker imamo za vse, samo da bi pa pustili njih tako na slabem . . . Tukaj pošiljam dva dolarja, pa kupite kaj za njih. Bi več dala, če bi bilo mogoče. Upam, da se bo kdo spomnil na njih. Pa ni treba me imenovati za to malenkost.

HESPERIA, MICH. — Piše **Anna Pevic**: Predragi očetje frančiškani! . . . Vam naznanim, da je Ave Maria tako lepa, da bi zdaj ne mogla biti brez nje. Tako lepega berila še nisem brala. Ko ga enkrat preberem, pa spet od kraja začnem. Kar težko čakam, da spet druga pride.

LORAIN, OHIO. — Piše **Andrej Pogachar**: Jaz spodaj podpisan pošiljam za Koledar Ave Maria 1947. Saj je vendar več vreden kot en dolar?? Ko začnem brati, pa kar ne morem nehati, — tako je zanimiv in podučljiv. Hvala Vam in pozdravljeni!

CLEVELAND, OHIO.—Piše **Mrs. Louise Stopar**: Častiti očetje frančiškani! . . . Vam priporočim v molitev mojega moža, ker je bil tudi v apostolatu sv. Frančiška, umrl 4. novembra, leta 1943. Pet dni pozneje je bil pa sin Frenki ubit v Italiji. Nekaj mesecev pozneje pa še hčerka Pavlina je umrla. Jaz sem pa tudi bolna vsa tri leta. Me doktor že tako veliko stane, ker me celo leto zdravi. S spoštovanjem Vas vse pozdravljam.

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

BARAGOV ROMARSKI DOM

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

MARY LAVTIŽAR, Cleveland, O.
KAROLINA HOČEVAR, Cleveland, O.
FRANCES KOPRIVNIK, Ely, Minn.
FRANCES JALOVEC, Argo, Ill.
KAROLINA GREGORICH, Joliet, Ill.
ALOJZIJA VERČEK, Cleveland, O.
JOSEPHINE STEPIC, Cleveland, O.
MR. JOHN POTOKAR, Cleveland, O.

CLEVELAND, OHIO. — Piše **Gertrude Zaman**: častiti očetje frančiškani! Zahvalim se Vam za poslane božične karte, ker so zares lepe, posebno pa še za Koledar Ave Maria. Res bi moral biti v vsaki hiši. Tako lepo branje je, da človek ne more nehati brati, ko enkrat začne. Solze so me oblile, ko sem zagledala prevzvišenega škofa Rožmana. Zakaj si ženejo tako k srcu, ko so nedolžni? Rajši bi rekli: Res veliko trpim, enkrat boste pa vi, ki ste me po nedolžnem preganjali. Tako zmučen obraz, prav kot Kristusov na križu! Bog jih potolaži. Saj bo prišel obračun, kakor pride na vsako krivico in lažjo. Tudi Titovega kraljevstva bo konec . . . Sem zelo pri slabem zdravju.

NEILLSVILLE, WIS. — Piše **Mary Tolenni**: Prečastiti očetje frančiškani! Se Vam najlepše zahvaljujem za Koledar za leto 1947, ker je res lepa in podučna knjiga, vredna mojega denarja. Naj Vas ljubi Bog vse obilno blagoslovi in vse Vaše podjetje in Vaše delo v čast Bogu in v korist našemu milemu slovenskemu narodu. Bodite vsi srčno pozdravljeni.

PITTSBURG, KANSAS. — Piše **Barbara Omahne**: častiti gospodje! Se Vam prav lepo zahvalim za list Ave Maria, ker ga z veseljem prebiram, ker na drug list nisem naročena. Vam naznanim, da je prišel moj vnuk zdrav in srečno domov od vojakov. Je bil na Japonskem 22 mesecev. Je bil enkrat hudo ranjen, pa je ljubi Bog dal in Maria, da je ostal pri življenju.

McDONALD, PA. — Piše **Mrs. S. Ušeničnik**: častiti očetje! Ob naši 25-letnici zakonskega življenja je pa že tudi zadnji čas, da se zavarujemo za posmrtno življenje. Tukaj Vam pošljem petdeset dolarjev in prosim, vpišite vseh pet Ušeničnikov v apostolat sv. Frančiška, in to so: Štefan, Mary, Viljem, Berta, in Clara.

Bog plačaj vsem za tako draga darila, ki ste jih nam dali ob naši 25-letnici, in tudi lepa hvala za tisto, ker ste nas tako presenečili. Saj je tudi tisto nekaj vredno.

Med sem tudi sprejela. Zelo je dober in sladak. (Ali ga imate še kaj?).

MOON RUN, PA. — Piše **Ant. Možina**: Častiti očetje frančiškani! Sporočim Vam, da sem prejela med, 4 kangljice. Moja hči mi ga je prinesla iz pošte s takim veseljem. "Poglej, mama, kaj sem prinesla!" Vsi smo bili veseli, ker sedaj ne dobimo tako pristnega nikjer. Bog Vam stotero povrni. Prej sem bila dobila dve mali kangljici in sem med shranila. Nisem nič pričakovala, ko sedaj ga ni nikjer dobiti.

CLEVELAND, OHIO. — Piše **Frances Krebelj**: Častiti očetje v Lemontu! Ker mi ta mesec poteče naročnina za Ave Maria, Vam pošiljam za naročnino, potem pa tudi za eno sv. mašo za Marijo Tornič, ki je pred kratkim umrla v starem kraju po jako hudi bolezni. Bila je moja sestra. Za romarski dom tudi dam, pa dajte zapisati v **pet-dolarski klub**. Bom poslala pozneje še nekaj, ker zdaj ne morem. Ideja je prav dobra. Obenem se prav lepo zahvalim za med, ki sem ga dobila za dar, in pa za dobitok, ki sem ga dobila za medeni piknik. Bila sem prav presenečena, ker je to prvi dobitok, ki sem ga dobila v mojem življenju. Dobitek pa je še tako sladak! Zato pa ne bo za potico, ampak za zdravilo, ker vem, da je pristna roba. Prav lepa hvala očetu Benediktu Hoge in njih dobri materi, da so nam kar osebno na dom pripeljali. Očetu Johnu Ferlinu pa želim, da bi še dolgo let čebelice gojili in nam sladki med delili. — Letošnji Koledar je prav lep in tudi božične karte so lepe, ker so res božične. Če imate kaj prostora na zapečku, pa dajte kar na zapeček. Pozdrav vsem očetom in vsem prav vesele in srečne božične praznike želim.

HOMER CITY, PA. — Piše **Frank Kozele**: Prečastiti gospod urednik! Spet se oglašam za ponovno naročnino za list Ave Maria, ki je res v zadovoljstvo, ko ga prebiram. Mora biti tudi vsakemu naročniku v ponos in veselje ta dobri list Ave Maria.

ELY, MINN. — Piše **Frances Koprivnik**: Spoštovani urednik Ave Marije! Tukaj Vam pošiljam za Ave Maria Koledar, ki sem ga prav z veseljem prebrala. Dosti lepega berila je notri. In za tisto knjižico

Vas prosim, "Kraljica Mučenikov". — Jaz se pridružim **pet-dolarskemu klubu**. Če bo Bog dal bodem še tudi morda kaj romala k Mariji. Sem precej daleč, pa tudi razmere dostikrat ne dopuste. Bom pa v duhu hodila k Mariji Pomagaj. Saj mislim, da tudi Marija ljubi take otroke, ki jo v duhu časte, potem naj pa že bo, kakor hoče. Pregovor uči: Kdor Marijo časti, ga ona ne zapusti. Sedaj pa hitite s **klubom**, da bo prej dom dovršen in plačan, ki tako lep zgleda na "pičarju". Kako bo še lep, ko bo dovršen in plačan. Sveti Baraga sprosi dosti sklada-teljev in molitve za ljubi mir na svetu.

CLEVELAND, OHIO. — Piše **Mary Barle**: Častiti Fader Žan! Dam Vam vedeti, da sem dobila med in podobico od zlate maše od Fader Žana. O, kako sem bila vesela! Ali Vi se preveč matrate in mučite za nas... Če mi Bog da zdravje, bom kaj poslala za Baragov Dom ali za Baragov vrtiček. O, kako dostikrat premišljujem o tistem vrtičku Baragovem! Dostikrat sem bila v gradu Mala vas. Ko sem zagledala tisti grad, vsa moja mlada leta so prišla pred me, da sem se milo zjokala. O sveti Friderik Baraga, prosi za nas.

V MOLITEV

priporočamo naše pokojne naročnike:

MRS. ANNA NOVAK, Cleveland, Ohio
 GEORGE FLAJNIK, Joliet, Ill.
 MRS. FRANCES BELAJ, Virginia, Minn.
 FRANCES LESJAK, Cleveland, Ohio
 AGNES TURK, Joliet, Ill.
 FRANK SUHADOLNIK, Cleveland, Ohio
 MRS. F. BELEC, No. Chicago, Ill.
 MARY GORISEK, No. Chicago, Ill.
 FRANK PRIMOZIC, Cleveland, Ohio
 EVA SPAN, So. Chicago, Ill.
 ANTON TERLEP, Joliet, Ill.
 MARY MOHAR, Gilbert, Minn.
 KATHERINE MAJERLE, Kansas City,
 Kansas, zastopnica
 THERESA ZDESAR, Euclid, O., zastopnica
 MRS. JESSIE COSTELLO, Pittsburgh, Pa.

NAJ POČIVAJO V MIRU!

SASKATOON, SASK., CANADA. — Piše **Alice M. Rejc** (po angleško je pisala): Častiti oče! Pred enim letom sem naročila list Ave Maria za Sestro Ivano od Rosary Hall in ste jo vpisali kot dosmrtno naročnico, za kar se Vam prav iskreno zahvaljujem. Sestra Ivana Vam tudi piše, da se Vam zahvali. Prejela je tudi Koledar in me prosi, da se naj zahvaljujem Vam zanjo. Pred svojo smrtjo je moja pokojna mati prejela od Vas nekaj pildekov za slovensko molitveno fronto. Ako jih še imate, prosim pošljite mi jih nekaj. Sestra Ivana je enega teh pildekov poslala v domovino k svoji sestri, ki ga je tudi pokazala župniku v stolni cerkvi v Ljubljani, in ta je bil prav vesel, da se Slovenci v Americi v svojih molitvah spominjajo Slovencev v stari domovini.

ROSARY HALL, SASK., CANADA. — Piše **sestra Ivana**, redovnica Notre Dame de Sion: častiti očetje frančiškani! Želim Vam pisati nekaj vrstic, da Vam povem, kako sem Vam iz srca hvaležna za list Ave Maria, katerega že dobivam ravno eno leto. Me je ena mlada Slovenka vpisala v ta lepi list, katerega zelo rada berem in ga dam brati še dvem sestram redovnicam Slovenkam. Saj je res zelo lep in koristen in tako nam je tudi v pomoč, da se vadimo malo našega slovenskega jezika. Tukaj smo samo tri Slovenke redovnice in one dve spadate v kraj Gorenjsko in jaz sem iz Ljubljane. Sem bila vedno dobra znanka z Vašimi častitimi očeti v Jugoslaviji in sem brala v Ave Mariji o Vaših očetih, katere že črna zemlja pokriva. Jaz sem imela vedno veliko spoštovanje do njih, še ko sem bila mladenka v domovini. So bili zelo dobri vsem ljudem. Bog naj jim poplača v nebesih . . . Slišala sem, da mi želite Vi častiti očetje poslati nadalje list Ave Maria brezplačno in se Vam iskreno zahvalim za to veliko dobroto od Vas proti eni ubogi dekli Gospodovi.

V BLAG SPOMIN

dveh dobrih zastopnic
lista Ave Maria

KATARINA MAJERLE,
Kansas City, Kansas

V začetku avgusta sem se poslavljaj od Kansas City, ko sem bil končal letno pobiranje naročnin za Ave Maria, in sem se takole poslovil od Mrs. Majerle: "Pa še pridite!" mi je ljubeznjivo naročala. Bila je še zdrava in trdna, dasi je imela že 71. let na svojih ramah. Njena leta se ji niso poznala, tako je bila še živahna. Dostikrat sem si mislil, da bo gotovo dočakala sto let. Pa sem pred nekaj tedni čital, da je tudi ona odšla po svoje plačilo k Bogu za svoja mnoga dobra dela, katerih je bilo veliko. Skozi petnajst let sem bil pri Majerletovih, vsako leto skoraj teden dni. Vsekdar me je sprejemala ljubeznjivo in gostoljubno. Kakor bi jo danes slišal, se mi zdi, ko me je pri prihodu pozdravljala: "Hvala Bogu, samo da ste prišli. Ste na vlaku kaj spali? Je bil prostor na vlaku? Ste kaj trudni?" Vse jo je skrbelo, kakor bi mi bila lastna mati. Ne bi bil mislil, da je bilo to zadnje slovo in da se ne bova več videla. Blaga duša, počivaj v miru! Naj ti bo Bog obilni plačnik za vse! Boga prosim, da naj se spominja vsega truda, ki ste ga imeli z menoj in naj bo milostljiv vaši duši! Moje sožalje Mr. Petru Majerle kakor tudi sinu in hčerki Anžiček. List Ave Maria je izgubil ž njo veliko dobrotnico.

TEREZIJA ZDEŠAR,
Euclid, Ohio

Tudi ta žena se je veliko trudila za Ave Maria v Euclidu. Več let zaporedoma je šla z menoj od hiše do hiše in to celo v najhujši zimi, samo da mi je pomagala pri širjenju lista Ave Maria. Gotovo ji bo ljubi Bog milostljiv in plačnik za vse njeno dobro delo, ki ga je izvršila tudi ona. Moje sožalje soprogu in hčerki.

BRAT ANTONIN, O.F.M.

* * *

Kdor se na svetu trudi za Marijino čast, bo po Marijini priprošnji deležen posebnega plačila v nebesih. Rajni zastopnici, Katarina Majerle in Terezija Zdešar, sta veliko storile Mariji na čast, ko sta širile naš Marijin list. Za plačilo zaslužite, da pridete PO MARIJI K JEZUSU.

UPRAVA LISTA AVE MARIA

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

ZA DAR LISTU — Po \$10: Rev. A. Schiffrer. — Po \$5: Rev. G. Kuzma. — Po \$2.50: Ven. Sr. Romana OSB. — Po \$2: I. Bischan, P. Prah. — Po \$1: A. Susman. — Po 50c: F. Hrovat.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO — Po \$10: M. Zabret. — Po \$8: J. Kaluza. — Po \$6: M. Pryatel. — Po \$5: A. Sampson. — Po \$3: Bro. M. Golobic. — Po \$2: M. Sircelj, A. Pogachar, F. Hren, M. Perusek. — Po \$1.50: M. Hocevar. — Po \$1: J. Dragovan, Mrs. R. Usnick, M. Bulich, B. Zagar, M. Koss, A. Rauh, L. Meshnig, H. Marren, J. Heraver, U. Tauchar, J. Debelak, A. Zidnik, J. Struge, F. Urbiha, M. Jamnik, A. Nemanic, A. Kopnik, F. Racher, J. Samich, F. Anzek, M. Ross, M. Foys, M. Marino. — Po 50c: F. Hrovat, L. Korbar, M. Waldenmeyer, A. Miller, A. Nemgar, A. Russ. — Po 25c: J. Ozanich.

ZA BARAGOV ROMARSKI DOM — Po \$20: Mr. J. Potokar. — Po \$5: J. Costello, M. Lavtizar, F. Koprivnik, K. Gregorich, Mrs. F. Jalovec, A. Vercek, J. Stepic. — Po \$3: M. Brill. — Po \$2.50: Mrs. Petelin. — Po \$2: A. Tomazic. — Po \$1.50: J. Ferfolia, F. Krebelj. — Po \$1: P. Russ, F. Lesjak, M. Kresevic, M. Koncilia, L. Dolinsek, A. Kameen, A. Pakiz.

ZA LUČKE — Po \$3: J. Hocevar, M. Tomšich, M. Vihtelich. — Po \$2: Mrs. F. Tomsha, Mrs. E. Macerol, J. Bradac, Mr. Mrs. Junc, K. Gerbec, J. Mramor, J. Laurich. — Po \$1.50: V. Jelenc, J. Slabe, D. Ferra, J. Paulick. — Po \$1: R. Markach, M. Struna, G. Raly, M. Novlan, J. Birska, Mrs. Klobuchar, M. Sircelj, T. Kodelja, M. Spehar, J. Kragely, E. Koren, R. Bahor, M. Marino, U. Sepic, A. Zitnik, U. Lovsin, J. Zaman, F. Kaucic, V. Pogacnik, Mrs. Madronich, A. Hren, A. Hocevar, J. Rogel, B. Pavlakovich, Mrs. Sauli, F. Anzek, P. Ozbolt, Mrs. Kasunic, M. Ropatec. — Po 50c: Mrs. Ambrose, A. Vogric, M. Ross, F. Jereb, J. Pavlesic, M. Pangre, A. Mihlavich, A. Nemanic, A. Pinculich, J. Grimsich, A. Jesenovec, J. Leskovec, A. Traven, F. Krall, A. Vancas, F. Stergas, Mrs. J. Schmidt, H. Petac, Mrs. A. Malerich, F. Winkler, J. Dragovan, J. Kolence, T. Culek. — Po 33c: F. Hren. — Po 25c: F. Bambich, M. Gerbeck.

ZA APOSTOLAT — Po \$30: M. Ivancic. — Po \$20: A. Malyski. — Po \$12: A. Zupan. — Po \$10: F. Hrovat, H. Somrak, L. Arko, C. Radez, A. Sturnich, M. Pavsek, A. Rebrovic, M. Presheren, A. Novak, J. Rajter, J. O'Koren, M. Komp, A. Mahne, R. Martinovich, K. Spreitzer, T. Hren, J. Melle, Mrs. J. Pavsek. — Po \$3: I. Bischan. — Po \$1: V. Troha. — Po 50c: J. Shiltz.

ZA BARAGOVO ZVEZO — Po \$2: P. Russ. — Po \$1: Mrs. Strajnar. — Po 50c: A. Vancas.

ZA NOVEMBERSKE MASE IN MOLITVE:

Po \$4.50: G. Opeka. — Po \$5: A. Tomazin, K. Kambic, M. Noda, R. Drescic, J. Schier, Mrs. Knaus, V. Krajc, M. Janzel, J. Pavlesic, F. Rebolj, J. Krall, T. Verhovnik, J. Skufca, A. Korosec, F. Hren, A. Zidar, M. Strekal, S. Ursic, F. Furlan, V. Moltich, F. Kriznik, M. Snedic, I. Svet, A. Pavlic, M. Skulj, A. Grdanc, V. Sustersic, F. Smrke, J. Peterka, J. Rogelj, A. Boldin, R. Glazar, F. Hodnik, A. Trenta, M. Hribar, R. Gabrielcic, M. Zickar, L. Kernc, J. Gerbec, P. Vesel, M. Zupancic, M. Leustik, M. Potocnik, F. Petric, J. Celesnik, M. Sircelj, J. Kirn, F. Crnkovic, M. Golinar, K. Merkolja, M. Gorup, R. Ovca, J. Perovsek, F. Pirs, J. Lustig, F. Brancel, M. Primozich, M. Verhovsek. — Po \$5.50: M. Bezek. — Po \$6: A. Mozina, Mr. A. Grdina, K. Germovsek, M. Pavlesic, M. Koprivec. — Po \$6.50: J. Novak. — Po \$7: Mrs. A. Korelc, J. Debeljak, M. Konciliya, M. Strukel, K. Lovrin, A. Hochevar, A. Fortuna. — Po \$8: J. Svetina, A. Hochevar, J. Leskovec, A. Gregorc, P. Sternad, F. Horzen, M. Skulj. — Po \$9: D. C. McKenzie, M. Nousek, H. Dolinar. — Po \$10: I. Potrincic, M. Milavec, K. Pavlic, J. Ferlic, S. Frankovic, C. Jarc, M. Smrekar, A. Krall, L. Fon, N. N. — Po \$11: F. Peterich, T. Banich. — Po \$11.50: A. Svelgel. — Po \$12: M. Jalovec. — Po \$15: A. Bukovec. — Po \$18: M. Frajnik. — Po \$20: A. Kegel.

Zahvale

Zahvaljujejo se Bogu, Presv. Srcu Jezusove-mu, Praškemu Jezuščku, Mariji, Materi Božji, Preblaženi Devici Mariji, Presv. Srcu Marijine-mu, Mariji Pomagaj, sv. Jožefu, sv. Tereziji De-teta Jezusa in vsem svetnikom za pridobljene milosti:

Mrs. U. Tauchar, Mrs. H. Moren, Mrs. D. Ferra, J. Pintar, J. Veselich, F. Vodovnik, M. Bohte, N. N.

ROMARSKI DOM

“Lemontski odmevi” v novemberski številki lista Ave Maria so vam oznanili, da smo že začeli zidati dolgo zaželjeni Baragov romarski dom. Delo smo kar sami prevzeli, ker bi bili stroški preveliki, ako bi to delo izročili kontraktorju ali kakšni zidarski kompaniji.

Zgornja slika kaže prvotni načrt za romarski dom. Sedanji načrt je precej spremenjen, ker bo stavba dvakrat večja, kot pa smo jo od začetka v mislih imeli.

Romarski dom bo obsegal dve nadstropji s štiridesetimi privatnimi sobami. V sili bodo lahko štirje ljudje spali v eni sobi. Zraven privatnih sob bodo še dve večji spalnici, vsaka z dvajsetimi posteljami.

Ravno na sredi romarskega doma bo velika dvorana, ki bo lahko služila za obednico, za razne seje, shode, duhovne vaje, itd. Po dolžini bo ta dvorana devetdeset čevljev, po širini petdeset čevljev, visoka pa bo dvaintrideset čevljev. Zraven te dvorane bo kuhinja.

Blizu vrat bo sprejemna soba, v kateri bodo na prodaj razni nabožni predmeti, kakor na primer rožni venci, molitveniki, svetince, kipi, itd. Torej teh reči ne bomo več prodajali v Ave Maria ofisu.

Romarski dom bo zidan z opeko, ki bo iste barve, kot je naš samostan.

LEMONTSKI FRANČIŠKANI.